

HALKIN DENİZİ DENİZLEŞEN HALKLA

6 Mayıs'da Denizleşenlerimizle yürüyoruz.
Deniz Olduk Astınız Okyanus Olduk Geliyoruz!

Üç fidanımızı, devrimimizin üç önderini idamlarının 43. yılında anıyoruz.

İşçilerin, emekçilerin, öğrenci gençliğin devrim umudunun cisimleştiği devrimimizin üç önderi için Denizlerin bayrakları ile yürüyoruz.

Tüm halklarımızı Deniz olmak, Yusuf olmak, Hüseyin olmak için davet ediyoruz.

6 MAYIS ÇARŞAMBA

İstanbul

Kadıköy Boğa

19.30

Ankara
Karşıyaka Mez. 2 Nolu Kapı
10.00

Antakya
Samandağ A. Cömert Alanı
16.30

İzmir
Konak YKM Önü
18.30

Antep
Bahçh Parkı
18:00

HALKIN DENİZİ DENİZLEŞEN HALKLA

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

22 Nisan - 6 Mayıs 2015/ S 282 / 1 TL

1 MAYIS'TA TAKSİM'DEYİZ!

1 Mayıs öncesi alıştığımız sahneler sergileniyor yine... DİSK'in başını çektiği emek örgütleri valilikle "1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için" görüşmeye giderken, Taksim Meydanı'na, devrimimizin Kızıl Meydanı'na polis barikatları yığılmaya başlamıştı bile.

"Taksim'de 1 Mayıs'ı kutlatmayacağız" dediler. Kavgaya davet ettiler bizi, davetleri kabulümüzdür.

Haftalar öncesinden duvarlar "Denizlerin Bayrağıyla 1 Mayıs'ta Taksim'e" afişleriyle dolmaya başlarken, reformizmin gündemi ise seçimler... Seçimleri sosyalizm adına kazanacaklarına inananlar, bugün devrimle karşı-devrimin en açık şekilde karşı karşıya geldiği Taksim için net bir açıklama yapmıyor.

İşçi, emekçi, öğrenci, kadın, genç, yaşlı tüm halklarımıza buradan şunu söylüyoruz:

Biz 1 Mayıs'ta Taksim'deyiz ya siz?

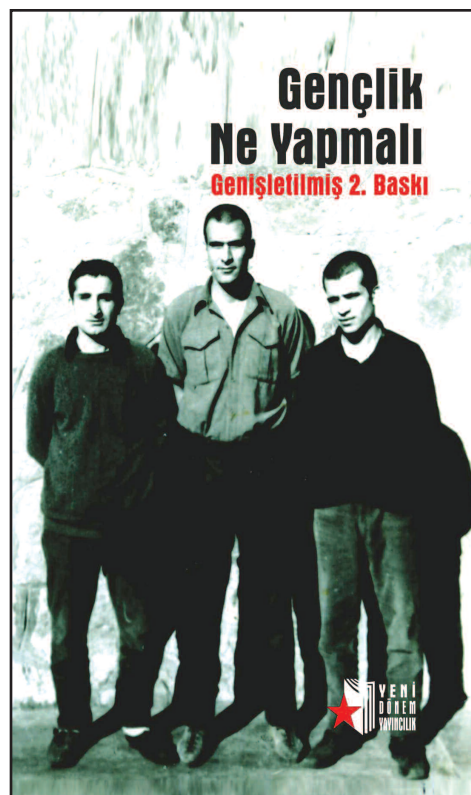
Soma Katliamı Mahkemesi Sürüyor

Geçtiğimiz yıl 13 Mayıs'ta 301 madencinin ölümü ve 200'e yakın madencinin yaralanması ile sonuçlanan Soma katliamının davası, 13 Nisan Pazartesi günü itibarı ile başladı. 8'i tutuklu, 37'si tutuksuz toplam 45 sanık yargılanırken, mahkeme tiyatrosu sahnesini andırdı çoğu kez.

Bilirkişi raporunu tanımayan sanıkların anlaşılmalı ve aymaz tutumları aileleri çok kez isyan ettirdi, duruşma salonu haykırışlarla doldu, ailelerden pek çok kişi fenalık geçirdi. Sanık avukatlarının tutumu ise, tüm hukukçuları şaşkına çevirdi. Gazetemiz baskıya girerken, duruşma 2. haftasında devam ediyordu.

5

GENÇLİK NE YAPMALI? GENİŞLETİLMİŞ 2. BASIMI ÇIKIYOR

Devrim bir geleceğe sahipse eğer, bu gençlikle mümkündür, eğer gençlik bir geleceğe sahip olamazsa devrim bir zorunluluktur. Önümüzdeki gerçek bu kadar net! Elinizdeki kitap, kitabın sunumunda da belirttiği üzere bu zorunluluğu yani devrimi gerçekleştirme sorumluluğunda gençliğin üstüne düşenleri ve gençliğin izlemesi gerektiği yollar üstüne tartışmaları içeriyor.

>>Editör...

1 Mayıs-Seçimler Ve "Sol"un Sefaleti

Sol çevrelerde hummalı bir seçim tartışması başını almış gidiyor. Herkes eline kâğıt kalem almış, düzen partilerinden hangisinin yüzde kaç oy alacağını; HDP'nin bunlar karşısında ne yapabileceğini hesaplayıp duruyor. Bir oy'un ne kadar önemli olduğunu anlatan makaleler dökünüyor.

Ve bütün bu geniş seçim edebiyatı içinde bir oy'un devrimci bir eylemden önemli olabileceğini de emekçi sınıflar "devrimci öncü"lerden öğrenmiş oluyorlar. Yıkılmak da değil, "AKP'yi geriletmek"; bütün hedef ve amaçları bundan ibaret.

3

Kitlelerin Devrimci
Etkinliğinin Hedefi

C. Dağlı

2

Reformist Maceracılık

Umut Çakır

4

Kendiliğinden Devrim
Zafere Erişemez

Özgür Güven

5

Proletaryanın
Dolaysız Mücadelesi

Ali Varol Günel

10

Kitlelerin Devrimci Etkinliğinin Hedefi

BAŞYAZI

C. Dağlı

Leninist Parti, Türkiye ve Kürdistan'da devrimin nesnel ve özne koşullarının oluştuğunu ve birçok koşulunun bir araya geldiğini uzun zamandır söylüyor. Görüşümüz, bugün bazı sol çevreler tarafından da savunulmaya başlandı. Gerçekler, kendi gerçekliğini, kendisine karşı çıkanlara da kabul ettiriyor.

Bu topraklarda, devrimci durum doğduğu devrimin güncel olduğu biçimindeki görüş yirmi yıldan fazla bir zamandır söyleniyor, bizim tarafımızdan. Fakat, küçük-burjuva hareketler, görüşlerimizi, uzun süre görmemezlikten geldiler. Bazıları da, güçsüzce karşı çıktılar. Sonraları ise, bazı gruplar, bu görüşleri ilk defa kendileri ortaya koymuş gibi savunmaya başladı. Ancak, devrimci içeriğinden tamamen farklı bir içerikle.

Bu topraklarda, devrimin koşullarının oluştuğu nasıl ortaya konuyor? Gerçek yarım-yamalak, sıg, tüm derliğinden ve bütünlüğünden koparılmış biçimde. Devrimin koşullarının oluştuğu söyleniyor, fakat, devrimin bu koşulların içinde, meydana gelen sayısız eylemlerle geliştiği ve büyüdüğü ve ilerlediği ortaya konmuyor. Bu durumda, bu söz gerçekte, devrimin üstünü örtmek, perdelemek, gizlemek ve ertelemek için ileri sürülüyor.

Devrimin nesnel ve özne şartlarının oluştuğu, devrimin güncel olduğunu söyleyen bu çevrelerden, bu belirlemeyle bir tutarlılık içinde, tüm gücü, tüm araçları ve olanaklarıyla devrimin zaferi için dövüşmeleri beklenir. Taktiklerinin, propaganda ve ajitasyon çalışmalarının da bu yönde olması gerekir. Devrimci tutarlılık bunu gerektirir. Başka şey söyleyip, pratikte başka şey yapmayı değil. Devrimin güncelliğinden söz edip, sonra da reformlar programı için dövüşmek bir çelişkidir, tutarsızlıktır.

Mademki, devrimin koşullarının oluştuğunu kabul ediyorsunuz, buradan şu sonucun çıkarılması gerekiyor: Parlamento da içinde, tüm askeri-bürokratik devlet makinesinin, zora dayalı devrimle parçalanması, tuzla buz edilmesi. Böyle bir devrimci sonuç çıkarmıyorsanız, bu durumda siz, devrim sorununa sadece değinmiş oluyorsunuz, daha fazlası değil.

Küçük-burjuva hareketlerin sosyalizmden ödünç olarak kullandığı kavramlarla burjuva toplumu eleştirmeleri, bizi yanıltmamalı. Gerçekte sosyalist kavramların içeriği değiştirilerek, sadece bir söyleme indirgenmiş ve biçimsel bir savunuya dönüştürülmüştür. Onlar, bugünlük topluma, küçük-burjuvazinin bakış açısından eleştiri yöneltiyorlar. Bu yüzden kurulu toplumsal düzene karşı eleştirilerini sonuna dek götürmezler.

Önüne, güncel, pratik görev olarak devrimi gerçekleştirmeyi koyanlar, kitle mücadelesine bu yönde bir itiş verenler, burjuva parlamentosu vb. burjuva kurumların önünde yerlere kadar eğilmezler.

Marks'ın, askeri-bürokratik devlet makinesini yerle bir eden Paris Komünü'nün büyük tarihi girişimine nasıl büyük bir önem verdiğini, tüm sosyalistler bilir. Marx burjuva parlamentarizmine en sert eleştiriye yöneltmiştir. Genel Oy'u, burjuva demokrasisi ilkelerini göğe çıkaranlar, Lenin'in Kurucu Meclis'in dağıtılması sırasındaki tavrına baksınlar. Lenin, Kurucu Meclis karşısında devrimin, sosyalizmin yararına olanı savunur. Sosyalist düşünürlerin tavrıyla, bizim küçük-burjuva sosyalistlerin tavrı arasında ne büyük farklılıklar var:

Plehanov'un, en demokratik ilkenin "en yüce yasa, devrimin, yararınadır" cümlesi olduğunu ifade eden ve genel oy hakkı ilkesinin bile bu temel ilke ışığında değerlendirilmesi gerektiğini ifade eden konuşması, Lenin'i derinden etkilemişti. On dört yıl sonra, Bolşeviklerin önüne Kurucu Meclis'in dağıtılması sorunu bütün azametle geldiğinde, Plehanov'un bu konuşmasını anımsadı Lenin." (N. Krupskaya. Lenin'den Anılar. 92.s)

Marks'ın ve Lenin'in burjuva demokrasisi, burjuva parlamentarizmi karşısındaki tutumu ilkeseldir, içten devrimcidir, devrimci işçi hareketinin tutumudur. Bizim küçük-burjuva siyasetlerin tutumu ise ikilidir, çelişkilidir, tutarsızdır, uzlaşmacıdır. Burjuvaziyi, belirli "iyileştirmeler" uğruna bir "toplumsal anlaşma"dan yanadırlar.

Emekçi kitleler için politik özgürlük burjuvaziyi birlikte, onunla uzlaşma içinde değil; tersine, egemen olana, burjuvaziye karşı mücadele edilerek elde edilir. Toplumsal kurtuluş ve politik kurtuluş kitlelerin devrimci etkinliğini gerektirir, bu etkinliğin zafere ulaşmasıyla, devrimle gerçekleşir. Parlamento yol ise, egemen olanla uzlaşma yoludur; kitleler için bir çıkış, bir kurtuluş değil, yenilgi yoludur.

Bakış açısı, burjuva çerçeveyi aşmayınca bütün devrimci kitle eylemleri, reformist politikaları hayata geçirmenin malzemesi olarak görülür. Aynı bakış açısında, tüm parlamento-dışı devrimci eylemler, parlamentoya girmenin birer aracı olarak görülüyor.

Onları dinleyecek olursak, 2013 Haziran halk ayaklanması, kitlelerin burjuva parlamentosunda güçlü olarak temsil edilmesinin koşullarını ve olanaklarını yaratmıştır. Oysa Gezi ayaklanmasının, asıl rolü ve önemi, burjuva egemenliğine karşı devrimci bir girişim olması, kitlelere kurtuluş yolunu göstermesi ve kendi organlarını bir nüve halinde yaratmasıdır. Dolayısıyla o, emekçilerin toplumsal kurtuluşu yönünde bir mevzi, bir itiş, bir kalkış noktasıdır. 31 Mayıs'ı parlamentoyla yan yana getirmek, ancak küçük-burjuva bakış açısında mümkündür.

Gördüğümüz gibi onlar, tüm sokak eylemlerinin, tüm yığılmal devrimci mücadelenin, isyan ve ayaklanmaların devrimci etki ve sonuçlarını ortadan, kaldırmaya çalışıyorlar.

Onlara bakılırsa, asıl sorun,bugünkü siyasi iktidara karşı "alternatif bir program" ortaya koymaktır. Oysa asıl sorun, burjuva egemenliği devrimci hedefleyen devrim programını hayata geçirmektir; devrimi pratik olarak gerçekleştirmektir.

Yırca Köylüleri Termik Santrali Kovdu

Alalecele kamulaştırdılar, bir gece yarısı apar topar binlerce zeytin ağacını kesmeye başladılar. Ve Yırca Köyü'nün adını tüm dünyada duyuran süreç başladı.

Manisa Soma'nın bir köyüydü Yırca. Ve köylüler, tüm yöre halkının geçim kaynağı ve zeytin üretiminde önemli bir paya sahip zeytinliklerin yok edilmesine, yerine kurulacak termik santralin tüm doğayı yok etmesine izin vermeyecekti.

Önce iş makinelerinin önüne geçtiler, sonra karşılarına çıkarılan özel güvenliğinin ve jandarmasının. Ve bir anda Yırca Köyü'nü ve Yırca köylülerini herkes tanıdı. Onlar, ne ekmek kapılarından vazgeçecekti, ne de doğaya, zeytin üretimine darbe vurdurmayacaklardı. Yırca köylülerinin mücadelesi kısa sürede herkesin mücadelesi haline geldi.

Bugünlerde mahkemesi devam eden Soma'nın adını duymamızı sağlayan, buradaki maden faciası idi. Soma halkı "madenlerden başka

çalışacak iş imkanımız yok, açlıktan ölmekle madende ölmek arasında seçim yapıyoruz" demişti. Soma'nın da aralarında olduğu yüzlerce ilçede, köyde tarımın yok edilmesi idi buna sebep olan. Ve Yırca köylüleri de ellerindeki son ekmek kapısını kaybetmek istemiyordu.

Ve aylar boyu süren mücadelesi sonuç verdi köylülerin. Hangi yola başvurlarsa başvursunlar, ister zor kullanımı ister yargı, köylülerle başa çıkamayan çevre katili Kolin şirketi, "termik santrali Yırca'da kurmaktan vazgeçtiğini, alternatif saha tespiti çalışmalarını tamamlayarak yeni proje alanı belirlediğini" açıklamak zorunda kaldı.

Yırcalılar, "zeytinlerimiz hazır, onları dikmek için bekliyoruz" diyorlar ve katledilen 6666 zeytin ağacı için Kolin'e tazminat davası açmaya hazırlanıyorlar.

Şimdi zaferlerini kutlayan Yırca köylüleri, bize bir gerçeği bir kez daha göstermiş oldu: "Savaşan Halklar Kazanacak!"

Yargıda İkiyüzlülük

Antalya'da Çilem Hülya Berkil'i üzerine benzin döküp yakarak öldüren kadın katili Abdurrahman Gazi Göçer "iyi hal" indiriminden faydalandı.

İstikbal Yetkin, internetten kaç yıl ceza alacağını hesapladıktan sonra Ayşe Paşalı'yı öldürdü, haksız tahrik indirimi aldı, yürütülen mücadele sonrası indirim uygulanmadı.

Avukat Yaşar Özcan hukukun kendi lehine işleyeceğini bilerek Sevim Zarifi öldürdü, haksız tahrik indirimi aldı, yürütülen mücadele sonrası indirim uygulanmadı.

Kocasından şiddet gören Hülya Kalkan kocası tarafından 31 bıçak darbesiyle öldürüldü, Hasan Kalkan tahrik ve iyi hal indiriminden yararlanarak 20 yıla mahkum oldu.

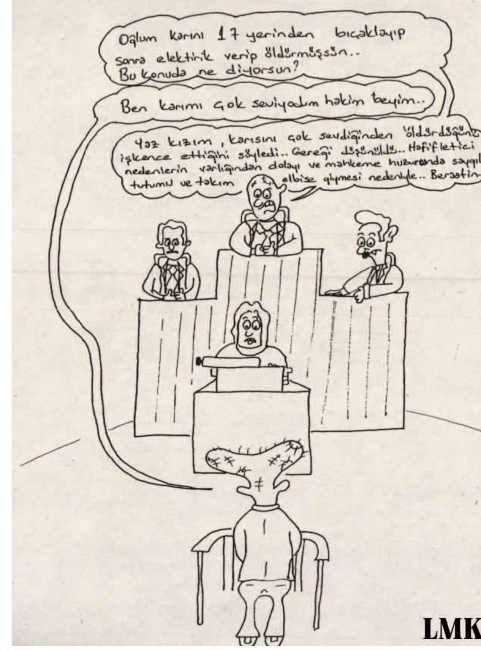
Sevgilisi Gülbeyaz Arslan'ı öldüren Ferdi Sevim'in yargılanmasında cinayetin "kıskaçlık" sonucu ağır tahrik altında gerçekleştiğine kanaat getirildi, katil 15 yıla mahkum oldu.

23 yıllık eşi Nazlı Umakoğlu'nu öldüren İmadettin Umakoğlu, "bana kadınlık yapıyordu ve yatak odasına almıyordu" beyanıyla ağır tahrik indirimi aldı.

İzmir'de eşi Songül Acar'ı balta ve bıçakla öldüren, kızlarını ağır yaralayan Tefik Acar eşinin başka bir erkekle telefonda konuştuğunu söyleyince tahrik indirimi ile 15 yıl aldı.

Boşandığı eşi Aysel Çalışır'ı barışmak için ikna edemeyince bıçaklayarak öldüren Cemal Aydın, küfür ve hakaret işittiği gerekçesiyle tahrik indirimi aldı.

3 çocuğunun annesi olan dini nikahlı karısı Ayşe Demir'i öldürüp 10 parçaya bölen Yaşar Kaya, "bana hakaret etti" diyerek haksız tahrik indirimi ile 19 yıl aldı.

Bingöl'de 12 yaşındayken 7 kişinin tecavüzüne uğrayıp doğum yapan Ç.Y davasında tecavüzcülere indirim kararı çıktı, 14 yıl hapis cezası...

3 yaşındaki küçük kız çocuğuna tecavüz ederken yakalanan Soner Aydın'a, mahkeme iyi halden '2 yıl 4 ay' ceza verdi.

Boşanmak isteyen eşi 22 yaşındaki Ezgi Köseoğlu'nu öldüren 33 yaşındaki Mehmet Köseoğlu'na verilen ağırlaştırılmış ömür boyu hapis cezası Yargıtay tarafından "Ezgi Köseoğlu'nun sadakat yükümlülüğüne aykırı davranış" gerekçesi ile bozuldu, "tahrik hükümleri uygulanmalı" dedi.

İsparta'nın Yalvaç İlçesi'ne bağlı Koruyaka

Köyü'nde 29 Ağustos 2012 tarihinde, kendisine tecavüz eden Nurettin Gider'i av tüfeğiyle öldürdükten sonra başını keserek köy meydanına atan Nevin Yıldırım, "canavarcasına adam öldürme" suçundan müebbet hapis cezasına çarptırıldı...

Yukarıdaki örnekler son yıllarda yaşanan yüzlerce kadın cinayeti ve tecavüz olaylarından sadece birkaç örnek. Bu örnekler özeldir yargının, genelde devletin kadına nasıl baktığını bir kanıt. Siz erkekler dilediğiniz gibi kadına-çoğu tecavüz edip öldürebilirsiniz. Karşılığında kayda değer bir bahaneniz varsa, takım elbise ve kravatla müebbet hapis cezasını 10-20 yıla düşürebiliyorsunuz.

Ama ya kadınsanız... Nevin Yıldırım... Yukarıdaki son örneğimiz... Tecavüzcüsüne devlet gerekli cezaı vermeyeceği için kendi cezasını verdi. Öldürdü ve başını kesti. Elbette ki hiç bir hafifletici sebep veya indirimle karşılaşmadı. O bir kadındı ve yerini bilmeliydi, tecavüze de uğrasa sessizce kabullenmeli ya da mahkemeye başvurup erkeğin elini kolunu sallayarak yaşamına devam etmesini izlemeliydi...

Bugün kadınlar Nevin için sokakta. Çarşafına onun silüetini çiziyorlar ve öfkelerini haykırıyorlar, tıpkı daha önce katledilen, tecavüze uğrayan kadınlara sahip çıktıkları gibi sahip çıkıyorlar ona da. Yeniden ölmek, saldırların kurbanı olmamak ve insanca bir yaşam için. Not: Bu satırlar yazılırken, herkes Siirt'te 16 ve 18 yaşındaki kayıp iki kız çocuğunun polislerin evinde ortaya çıkması ve bu olayın örtbas edilmemesi için isyan ediyordu...

Varız, Varolacağız

Yine "sıradan" bir gün, yine "sıradan" olaylar. Sabah kalkıyoruz, işimize, okulumuza gidiyoruz ya da evde oturup rutin işlerimiz arasında haberlere bakıyoruz. Evet, yine "sıradan" haberler görüyoruz. Alışık artık, yine birileri kadınlara saldırmış. Kimi fiziksel saldırı kimi sözsözsel. Bakalım:

İran haber sitesi Al Aram yapmış haberi, Suudi Arabistan Müftüsü Abdülaziz bin Abdullah fetva duyurmuş, "şiddetli açlık hissedene erkek karısını yiyebilir" diye. Ha öldürmeyi istemiyorsa uzuvlarını elini, kolunu, kulağını vb kesip yiyebi-

lirmiş.

AKP Milletvekili Adayı Uğur Işılak da seçim çalışmalarına hızlı girmiş. "Her kadının içinde bir erkeğin kölesi olma isteği vardır" buyurmuş.

Son zamanlarda avukatlara yönelik saldırılara bir yenisi de İstanbul Bakırköy Savcılığı'ndan gelmiş. Bakırköy Cumhuriyet Başsavcılığı talimat vermiş, "Kadın avukatlar duyarlı kapıdan sinyal vermeden geçmek için gerekirse uygun iç çamaşır giyecek".

Hangisine yorum yapmalı, kime ne demeli artık yetişemez olduk. Gün geçmiyor ki hayatın yarısı olan kadınlara bir saldırı olmasın. Nereye ve saat kaçta gidip gidemeyeceğimize, ne giyeceğimize, kaç yaşında evleneceğimize, kaç çocuk doğuracağımıza karar vermek isteyen, her tür şiddeti reva gören, ölümlerden ölüm beğenmemizi isteyen gerici, giyeceğimiz çamaşıra karar vermenin yanı sıra hangi sosla daha lezzetli yemek olacağımıza karar vermek istiyor.

Artık kadınlar için mücadele etmek, varlık ya da yokluk, yaşam ya da ölüm sorunu haline geldi. Kendimiz için ve gelecek nesiller için, "insanım" diyerek yaşayabilmek için Harekete Geçmeli, İsyana Etmeliyiz...

Gaz Bombası Can Almaya Devam Ediyor

6-8 Ekim Kobanê serhıldanı sürecinde Gazi Mahallesi Karayolları'nda polislerin attığı gaz fişegi ile başından vurulan ve yedi aydır yoğun bakım ünitesinde olan 17 yaşındaki Serhat Savaş yaşamını yitirdi.

1 MAYIS-SEÇİMLER VE "SOL"UN SEFALETİ

Editör

Baş ta- rafi sayfa 1'de

Kim kimle ittifak yapıyor, kim kimi destekliyor, HDP nereden kaç milletvekili çıkarır; gündemleri, ufukları bunlarla sınırlı. Aylar öncesinden başladılar tartışmalara. Kendi içlerinde ayrılıklar çıktı, ittifaklar bozuldu, ittifaklar kuruldu.

Sonuçta hepsinin birleştiği bir nokta oldu: Seçimler çok önemlidir. Bazıları bir kaç adım daha ileri gitti ve yeri geldiğinde bir "imza föyü"nü, hem de devrimci durum koşullarında, devrimci bir eylemden daha önemli olabileceğini ilan etti; biz de öğrenmiş olduk. Bunu da oportünizmin katkısı olarak bir kenara yazmış olalım.

Peki ya 1 Mayıs! İyi de, devrimci eylem bir oy'dan daha önemsiz ilan edilince 1 Mayıs'la ilgilenilmemesi doğal bir durum olmaz mı?

1 Mayıs'ı Çok Sevmişlerdi!

Oysa hatırlayalım, 2010 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlandığında bilim oportünist ve sosyal reformist Taksim'in nasıl kazanıldığına ve bu süreçte kendilerinin nasıl da büyük ve önemli bir rol oynadıklarına dair binlerce sayfa tutarın yazı döşemişlerdi.

Leninistlerin uzun yıllara dayalı kararı, tutarlı ve ısrarlı mücadeleleri 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması konusunda belirleyici bir rol oynamıştı. Herkesçe bilinen bu gerçek, hükümet Taksim'i 1 Mayıs'a açmak zorunda kaldığı gün birden bire unutuldu.

Yıllar boyunca bazen Türk-İş'in bazen DİSK'in kuşruğunda oradan buraya sürüklenen; alanlara coşkuyla gidip koyun gibi dönenler kendileri değişmiş gibi ahkam kestiler günler haftalar boyu. Sandılar ki, iş bitmiştir, hükümet bu izni verdiği göre artık geri dönüşü olmazdı; bu güvenle mangalda kül bırakmadılar. 1 Mayıs'ı çok sevmişlerdi.

Ama güvendikleri dağların karla kaplanacağını görmeleri için fazla beklemeleri gerekmedi. Açılan gedikten kitlelerin çığ gibi akmaya başladığını görünce, devlet ve hükümet Taksim'i 1 Mayıs'a tekrar kapattı. Çünkü oportünistlerin, sosyal reformistlerin değil ama Leninistlerle birlikte emekçi sınıfların, gençliğin Taksim'de ısrarının devrimde ısrar olduğunu bir kez daha korku dolu gözlerle görmüştü.

Kendince yapması gerekeni yaptı; Taksim'i 1 Mayıs kutlamalarına kapattı. Oportünistler ve sosyal reformistler için film başa sarılmıştı. Taksim'in

kazanıldığına dair sözcükler onların yayınlarında görülmez oldu.

Gözlerini devrimci eyleme çevireceklerine DİSK'e çevirdiler. DİSK'in gözü ise hükümetin üzerindeydi. İktidar ise dikkatle devrimin gelişimini izliyor, alacağı önlemlere hazırlanıyordu. Bir dizi yasa bunun için, ayaklanmaları bastırma için çıkarıldı.

Gözlerini Taksim'e çevirenler ise, geçmiş yıllarda olduğu gibi, yine Leninistler ve emekçi sınıflardı. Onların varlığının yarattığı baskı, oportünistlerle sosyal reformistleri zevahiri kurtarmak namına 1 Mayıs'la ilgilenmek zorunda bırakıyor. Ama nasıl? Ahırdan ibaret olduğu içinde yaşananlarla da sabit olan burjuva parlamentosuna girmek için yaptıkları mesaiden arta kalan zaman biçiminde.

Halkın Nefret Ettiğini Geriletmek!

Oportünist ve sosyal reformistlerin hemen hepsinin benimsediği, temel amaç "AKP'yi geriletme"tir. Bunu açıkça, utanıp sıklmadan söylüyorlar da. Oysa halkın büyük bir kesiminin bu dinci faşist partiden nefret ettiğini bizden çok kendi sözcüleri, örneğin Bülent Arınç söylüyor.

Dolayısıyla şöyle bir manzara karşısında bu-

lunuyoruz: Oportünistler ve sosyal reformistler, halkın büyük bir kesiminin nefret ettiği bir iktidarı ve onun partisini yıkmayı değil ancak geriletmeyi amaç edinebiliyorlar. Emekçi sınıfların devrimci eyleme, ayaklanmaya yatkın olduklarını eylemlerle kanıtlandıkları bir zamanda, bir devrime doğru yürümek, bir devrimle burjuva dinci faşist iktidarı devletiyle birlikte yıkmayı hedef olarak göstermek yerine her şey yerli yerinde kalmak üzere AKP'yi geriletme! İşte büyük! adamlarımızın ufku, amacı, bundan ibaret.

Büyük adamlarımızın gayretine gerek yok. Genel oyu değil ama emekçi sınıfların eğilimini baz alacaksa AKP denen dinci faşist parti zaten geriliyor. Yok eğer genel oyun halkın eğilimini yansıttığını iddia ediyor ve buna inanıyorlarsa o zaman Haziran, 6-8 Ekim ayaklanmalarını, milyonların Taksim'e akmasını ağızlarına almak yerine trafoya giren kedi psikolojisi üzerinde yoğunlaşıyorlar. Bir oy'u devrimci eylemden daha değerli görebilene de bu uyar. Ne de olsa trafoya giren kedi ile oyların dağılımı arasında bire bir ilişki olduğunu kendileri de kabul eder.

Onlar seçimlerle ilgilenen dursunlar, Leninistler kitlelere Taksim'in yani devrimin yolunu göstermeye devam edecekler.

1 MAYIS'TA DENİZLERİN BAYRAĞI İLE TAKSİM'E

*"Günlerin bugün getirdiği baskı zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez sömürü devam etmez
Yepyeni bir hayat gelir bizde ve her yerde"*

Bir süredir dilimde bu marş, sabah erken saatlerde yaptığımız afiş çalışmalarında, bildiri dağıtımlarında... 1 Mayıs yaklaştıkça heyecan artıyor. Herkesin gözü Taksim'e çevriliyor yavaş yavaş. Sendikalar ve devlet yetkilileri arasında açıklama savaşları başlıyor, Taksim'in etrafına barikatlar diziliyor... O gün yaklaşıyor. Ben de heyecanlanıyorum, ama sabahın erken saatlerinde bizi çalışma yaparken görüp yanımıza gelen, aldığı bildirinin 1 Mayıs ile ilgili olduğunu görünce özenle katlayıp cebine koyan emekçileri görmek daha da heyecan verici. Ne de olsa televizyon izleseler, gazete okusalar, etraflarına baksalar, internete girseler her yerde onlara İç Güvenlik Yasası'nın getirdiği

yenilikleri anlatan, tartışma programlarında umutsuzluk saçan, sadece ve sadece 7 Haziran'a kilitlenmiş bir gündemin ortasında, belki de ev-iş, iş-ev arasında, büyük bir kısmı yolda geçen rutin hayatlarına giren tek renklilik oluyoruz; birileri yasalara aldanmıyor, birileri sokaktan geri adım atmıyor, birileri sen evden çıkıp eve giderken seni bekliyor, seni Taksim'e çağırıyor...

Ama en güzeli, sanki bize özel hazırlanmış billboardlar... "25 Yıldır Uğurluyuz Büyüdük, Geliştik, Değişmedik" Evet, değişmedik... Evet... "Bütün Gözler Üzerinizde"... Taksim'de...

*"1 Mayıs 1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkların bayramı"*

İstanbul'dan DÖB'lü Bir Öğrenci

Reformist Maceracılık

UMUT ÇAKIR

Hatırlayanlar olacaktır; Olağan Şüpheliler filminde, herkesin konuştuğu ama hiç kimsenin görmediği Kayzer Soze için şu söz kullanılır:

“Şeytanın en büyük numarası, insanları var olmadığına inandırmasıdır.”

Burjuvazinin en büyük yutturmacası da egemenliğinin halkın seçimine dayandığı yanılsamasıdır. Dünyün gönülsüz devrimcileri, bugünün kararlı reformistleri ise bu yutturmacaya, burjuvazinin en çok ihtiyaç duyduğu bir anda, kritik bir katkı sunmayı ihmal etmezler.

Yeni yüzyılımızın gördüğü en geniş çaplı ayaklanmalar dizisinden geçen Türkiye ve Kürdistan'da, 2015 yılı fırtına gibi başlamıştı. Alevi emekçilerin etkili okul boykotu ve görkemli mitingini Özgecan isyanıyla ateşlenen ve bugüne kadarki en geniş katılımlı kadın eylemlerine sahne olduğu söylenen 8 Mart izledi. Newroz'da sokaklara çıkanların sayısının 10 milyonu aştığı belirtiliyor. Bu rakam ve değerlendirmeler, bizzat reformistlere ait yayınlarda geçiyor. Haziran gibi arzu ve özlem duygularıyla hatırlanan görkemli bir ayaklanmanın ve 6-7 Ekim gibi zafer umutları yaratan silahlı bir kalkışmanın hemen üzerine gelen bu dev kitle gösterilerinin ne anlama geldiği apaçık: Şiddetle yıkıcı, masaya yatırdığı meseleleriyle derin, kapsamlı tüm halkları kucaklayan bir ayaklanma olgunlaşıyor.

Tekelci sermayenin bu gidişatı durdurabileceği tek manevra alanı, Haziran seçimleri. Her seferinde burjuvaziye kritik-yaşamsal bir destek vermekteki mahareti kanıtlanmış uzlaşmacılar için de seçimler tek çıkış yolu oldu. Nihayet yasal sol bir partinin barajı aşacağına dair yaygın umutların pompalanması eşliğinde parlamenter ahmaklık dalgakıranı, yaklaşan devrim dalgalarının önüne çıkartılıyor. Tabii, gelişmelerin sert ve uzlaşmaz karakteri, bu zavallı oyunu bozmazsa... Hele şu 1 Mayıs, 31 Mayıs dönemi kazasız belasız atlatsın, diğer meseleler de nasılsa -HDP genel başkanının dediği gibi- on adım geri basarlar.

Her şey güzel güzel ilerliyordu hani, piyano piyano, usul usul, gerilimden uzak. Bir şenlikten farkı yoktu canım, şu parlamenter rekabetin... Adaylar perde ardında kalan bir kavgadan sonra belirlenmiş, tanıtım toplantıları yapılmış, basın önünde neşeli ve şık röportajlar verilmiş; 2015'te barajın aşılabacağı, 2018'de anamuhalefet, 2023'te de kismetse iktidar ortağı olunacağı müjdesiyle yüzlere güllücükler yapılmıştı. Daha ne isteniyordu ki? İçlerinde, o meclis kürsüsünden soru önergeleri bataryalarını ateşlemek, gensoru baskınları düzenlemek, genel görüşmelerde makineli tüfeği aratmayan vurucu eleştirileri egemenlerin suratına çarpabilmek için; havalarda uçuşkan kanun tasarıları, dilekçeler, tutanaklar, suç duyuruları ve raporlar sağanağı altında hançere yırtmak için, Kızılder'e'den kalkıp kırk yıl yol yürüyener vardı. Halk da beklesindi, ne var sanki? Bilinmeyen mezarlarda onbinlerce evladının kemiklerini arayan Kürt halkı mesela; sayıları resmi rakamla bile 30 milyonu aşan ve üç kuruşluk yardımlar olmadan yarını çıkaramayacağını bildiği için açlığını hiç uzaklaşmayan dehşetiyle soluk alıp verenler mesela... Yani acil ve yıkıcı sorunlarına köklü bir çözüm vaad eden umut ve zafer aşlayan bir ayaklanmaya hiç düşünmeden girişebilecek ne kadar kitle varsa, parlamento kürsüsünden o büyük müjdenin verileceği günü, bir kaç on yıl daha bekleyiversinler ne olacak!!!

Bu uzun ve güzel rüya, kah Çağlayan'da, kah Ağrı'da patlayan silahların sesiyle bir an bozulur gibi oldu. Fakat, milyonların yeri göğü inleyen öfkeli sloganların, Kürt halkı ve gençliğinin meydanlardaki haykırışlarını, hepi topu yüzde bir kaç oy artışına havale edebilecek bir ruh dinginliğine kavuşabilecek için üç kutu Prozac içmişçesine sersepelek bir uyumsuzlukla olana bitene bakması gerekiyordu reformist parlamentocuların. Kitle eylemlerinde polise doğrudan silah kullanma yetkisi veren yasa mı çıkmış, “hükümsüz” sayarsın olur biter. “Kürt sorunu yok” diye tepiniyor mu birileri, canım seçim arefesinde olur böyle şeyler, ciddiye almayın. “Asla muhatap almayacağız teröristleri” diye manifesto mu çıkarmış genel kurmay, siyasete karışıyor diye bir suç duyurusu yaz, bitsin. Bu seçimde koltuk kaptırmamak için hükümetin her şeyi göze aldığını bizzat yandaş basın mı yazmış, aman efendim telaş buyurmayınız, bu memlekette seçim hilelerini şıp diye ortaya çıkaran ilçe seçim kurulları var, olmadı YSK, olmadı Danıştay, Sayıştay, Yargıtay, onlar da olmadı AYM, hiç olmadı AİHM var. Gördüğünüz gibi, şu parlamenter yol denen şey, çok ciddi, çok karakterli, hattı zatında biraz sert ve fena halde maceralı bir yoldur.

Bir dakika! Venezuela'da Chavez, hiç de öyle gürlütüsüz, kaossuz, sandıkla halkın iktidarını kurmuştu. Gerçi bunun için, faşist bir askeri darbeyi püskürten ve orduyu bölüp devrimcileş-tiren muazzam bir halk ayaklanmasına ihtiyaç duymuştu ama, hiç merak etmeyin, bizim uzlaşmacılar “asla muhatapımız olmazlar” diye höyküren generallerin suratına, vakti zamanı gelince YSK'dan aldıkları kaşeli mazbataları sallayıp onları bir güzel korkutuverirler. Efendim, Syriza'nın Chipras'ını da mı yok sayalım? Yunanistan emekçileri Sintagma Meydanında ardı ardına hükümetler devirirken, Chipras pek ortalarda görünmemiş, sakın ve sessiz ara sokaklardan yürümeyi tercih etmişti ve bu çabalarının sonucunda şimdi başbakan koltuğunda oturuyor ya, zindanları dolduran politik tutsaklardan hiç olmazsa numunelik bir kaçını saltvereydi, başbakan olduğuna daha çok inanılacaktı, bu da o sakin yolların fitratında var, ne yaparsınız?

Yanlız kurmuş cümleyi filmin senaristi, şöyle olmalıydı: Şeytanın en büyük numarası ona inanmaya hazır ahmaklar bulabilmesidir.

Sokağı Kazanmak İçin ; Tutsakları Kuşatma Yasası

Devletin halka karşı yürüttüğü fiili savaşımın, yasal çerçevesi olan iç güvenlik paketi geçtiğimiz haftalarda meclisten geçti ve yarıdan mal kaçırır gibi RTE tarafından onaylandı. Ancak biz bu yazımızda başka bir konuyu ele alacağız. Benzer bir düzenleme de Ceza İnfaz Kurumları Güvenlik Hizmetleri Kanunu Tasarısı'yla “cezaevleri” için yapılmak isteniyor. Peki “cezaevleri” için getirilen bu yasal düzenleme neleri içeriyor, gelin birlikte göz atalım.

Her kanunun olmazsa olmazı olan tanımlar kısmı bu kanunda da es geçilmemiş. Tanımlar kısmın da dikkat çekenlerden ilki “cezaevlerinin”, iç güvenlik hizmetleri ve dış güvenlik hizmetleri ikili başlığı altında tamamen adalet bakanlığına bağlanması. Böylece dış güvenlikle adalet bakanlığına devredilmiş oluyor. Gene bu başlıkta dikkat çeken diğer bir konu da maddi gücün tanımı. Bu tanıma göre maddi güç yelpazesi bir hayli genişletilmiş durumda. Kelepçe, cop, basınçlı su, göz yaşartıcı tozlar ve gazlar, fiziki engeller, güvenlik köpekleri ve “sair hizmetler” bu yelpazede. İlginçtir burada ki sair hizmetler lafı ile kanunun ucu açık bırakılarak, her türlü yeni imha metodunun kanuni alt yapısı hazır hale getirilmiş durumda.

Düzenleme ile göz yaşartıcı gaz, basınçlı su, ateşli silah temel müdahale araçları haline getiriliyor. Kimyasal silahların kullanımını yasaklayan Birleşmiş Milletler Sözleşmesi'ne göre toplumsal olaylarda kullanılan göz yaşartıcı kimyasal maddeler, yakın mesafeden, kapalı alanda ve aşırı miktarda kullanılması halinde kimyasal silah olarak değerlendiriliyor. Kapalı alanda ve kontrol altına alınmış kişilere karşı kullanılması kesin olarak yasaklanmış olan göz yaşartıcı kimyasal gaz ile izolasyon amaçlı inşa edilmiş dar mekanlarda basınçlı su kullanılması ise işkence yasağı kapsamında.

Kanunun 10. maddesinde zor kullanma başlığı altın da, güvenlik görevlilerine “asayışı bozan olayları önlemek”, pasif direniş göstermek gibi hiçbir sınırı tanımlanmayan hallerde, kademeli ve artan ölçüde zor kullanma yetkisi veriliyor. Hiçbir uyarı yapılmaksızın zor kullanmasının mümkün kılındığı kanun tasarısında, acil hallerde hangi aracın ne dereceye kadar kullanılacağına dair takdir hakkı da güvenlik görevlilerinin keyfiyetine bırakılmış durumda. Acil olan ve acil olmayan ayrımının yapıldığı tasarı ile cezaevlerindeki gündelik işleyişin sadece şiddete dayalı olması yasaya zeminde kavuşturulmuş oluyor. Gene bu başlık altında kelepçeli sevk ve nakil uygulaması da esas hale gelecek artık. En önemli maddelerden bir tanesi de 12.madde. Bu madde açıktan müdahale birimi ve dış güvenlik görevlilerine, cezaevi içine ateşli silahla girebilme yetkisi bahsediyor. Silahla müdahale gerektiren olaylar için tanınan bu kanuni düzenleme, “karşı koymaya elverişli eşyaların teslim edilmesi istendiği halde teslim edilmemesi” de dahil olmak üzere, her an mahpusların yaşamlarını tehdit edecek dahası yaşamlarını ortadan kaldıracak bir yetkiyi yasal ve sıradan hale getiriyor.

Devletin mahpus öldürme yetkisini yazılı ve gündelik hale getiren bu kanun maddesinin bir yerine; ölçülü” ve orantılı şekilde ateş edilebileceği gibi bir ibare konularak, açıktan vur emrinin üstü kapatılmaya çalışılıyor. Dış güvenlik görevlilerine, kendilerine karşı silahlı saldırıya teşebbüs edilmesi halinde ise durak-

samadan ateşli silah kullanma yetkisi veriliyor. Cezaevinde asayiş ve düzeni önemli ölçüde bozan yaygın direniş ve şiddet hareketleri veya benzeri ciddi tehlike yaratan hallerde, kolluk kuvvetlerinin de görevlendirileceği düzenleniyor. Bu düzenleme ile cezaevi operasyonlarının yasal zemini yaratılmış oluyor. Yani cezaevi katliamları için özel birliklerde artık bu maddeye dayanılarak oluşturulabilecek.

Pek çok cezaevinde BBG uygulaması gibi bir hal alan izleme ve dinleme de artık yasal olacak bu sayede. Ceza İnfaz Kanununun 86. maddesine eklenen yeni düzenleme, mahpusların ziyaretçileriyle görüşme içeriklerinin kayıt altına alınmasının önünü açmış bulunuyor. Böylelikle zaten ziyaretçi kabulünden yoksun bırakma cezaları ile kullanılmaz hale getirilmiş olan görüşme hakkı, bu düzenleme ile fiilen kullanılacak istenilmeyen bir hakka dönüşecek. Ya da zati fiilen yapılan kayıt altına alma işlemi, hukuki düzenleme ile meşru hale getiriliyor.

İşkencede cezasızlık ise genel olarak yasanın ruhunu oluşturuyor. Güvenlik görevlilerinin soruşturulması ve kovuşturulmasında genel hükümlerin geçerli olduğu düzenlemeyle birlikte, tüm görevlilerin kimlik bilgilerinin gizli tutulacağı öngörülüyor. Cezaevinde gerçekleştirilen hiçbir işkence eyleminin etkin soruşturulmadığı, cezasızlığın temel olduğu uygulamada, yetkileri yönünden sınırsız hale gelmiş olan failerin yasaya gizlilik zırhına kavuşturulması devlet eliyle öldürmeyi cezasız kıyor.

Nakil araçları ve hastanelerdeki mahpus koğuşları da dahil olmak üzere güvenlik görevlilerine arama yetkisi verilerek, temel amacı yıldırma, cezalandırma haline gelmiş olan, hiçbir mahremiyet ilkesini gözetmeyen arama uygulaması mahpusların her an ve her yerde maruz kalacakları bir muamele haline getirilerek, irade kırma ve keyfiyet aracı olarak kullanılacak.

Cellat Hikayesi

Ataol BEHRAMOĞLU'nun 1974 tarihli dörtlüklük başlıklı şiiri aynen şöyledir:

Cellat uyardı yatağında bir gece Tanrım dedi. Bu ne zor bilmece. Öldürdükçe çoğalıyor adamlar. Ben tükenmekteyim öldürdükçe...”

Evet, tam da bir cellat hikayesi bu yasa, devletin faşist karakterinde bulunan korku ve baskı hamurunun doğru orantılı artışına iyi bir örnek. T.C devletin mahpushaneleri katliam, işkence, tecavüz merkezleri olarak iş görmüş-tür. Özellikle siyasi tutsaklar bu uygulamaların tamamını fiili olarak yaşadılar ve buna karşı mücadele ettiler. Ulucanlar saldırısı ile başlayan ve F tiplerine geçişi sağlayacak olan 19

Aralık operasyonu denilen katliama kadar geçen süre; esasında adeta kalelerin düşürülmesi gibi devrimcilerin bulunduğu mahpushanelerin teslim alınmaya çalışıldığı bir dönem olmuştur. Özel birlikler kullanılmış, özel katliam silahları denenmiş, infazlar gerçekleştirilmiştir. Sonrasında ise uzun bir mücadele süreci olarak anılacak olan ölüm oruçları başlamıştır.

Adli mahpusların, kadınların ve özellikle çocukların kaldığı mahpushaneler açısından ise durum oldukça vahim. Birçok mahpushanede tepkilerini isyan çıkararak gösteren adli mahpuslar, işkence ve tecavüz merkezlerinde devletin başka bir yüzüyle daha tanışmış oluyor. Pozantı ile kamuoyu gündemine oturan -ki o haberi yapan gazeteci tutuklandı- ve İzmir'de Şakran ile gözler önüne serilen “cezaevi” uygulamasında işkence ve tecavüzün rutin, aksinin ise istisna olduğu artık belgelendi. Meclisten bir vekilin Şakran mahpushanesini ziyareti sonrası “yalancı çıkmayı yeğledim” demeci gerçeği gözler önüne seren başka bir anekdot.

Bu yasa ile güvenlik başlığı altında, devlet şiddet kullanma tekeli mahpuslar üzerinde sınırsız ve kanuni hale getiriyor. Kanuni hale getiriyor çünkü zati yukarıda içeriklerine baktığımız kanun maddeleri, yasalasmadan evvel defalarca kez denendi, etkisi test edildi. AKP bu sayede hem 19 Aralık katliamı yasal hale getirmiş olacak, hem de yeni 19 Aralıkların en azından hukuki alt yapısını oluşturacak. Devletin bu yönelimini, yani yeni katliamları hazırlayacak bu yasayı kabulünü, artan kitle eylemlerinden kaynaklanan korku olarak okumak gerekiyor. Birincisi 2000 yılında hiçbir yasal bağ ve tanımlamaya ihtiyaç duymadan katliam yapan devlet, halkın gözünde devlet ne yapsa yeridir psikolojik üstünlüğünü yitirmiş durumda. İkinci ve en önemli nokta - haziran halk ayaklanmasında henüz bu yönetime girilmese de- bütün devrimlerin Gordion düğümü olan zindanlar ve tutsaklar meselesi. Yüzünü en küçük eylemde sokağa dönen halk, yeni ayaklanmalarda zindan sorununun acil çözümünü de gündemine alacaktır.

İç güvenlik paketi ile devlet fiili savaş hukukuna, hukuki kılıf sağlamış olsa bile; sokağı kazanmak gerektiği sokaktaki eylemciler arasındaki ortak kanı ve öldürmek devleti güçten düşürmekten başka bir işe yaramıyor. Böyle bir süreçte zindanlara saldırı ise başka bir eylemselliğin ve ayaklanmanın fitilini ateşleyicisi olacaktır.

DEVİRİMCİ HUKUKUKÇULAR

Kadın İşçiler Eylemin En Önünde

70 kişinin sendikası olduğunu ve kısa sürede sendikandan yetki almasını sağlayacak duruma geldiklerini ve işten atılmaları karşısında sessiz kalmayıp kendilerini yemekteki kilitleyerek eylem gerçekleştirdiklerini, sonrasında da çadır kurarak mücadeleyi sürdürdüklerini anlattılar. Kadınların sorunları hakkında bilgi alan İŞİG Kadın Meclisi, Divan Turizm işçilerine bir de

mektup getirmişti.

Bakırköy Belediyesi BYUAŞ'ta çalışan kadın işçilerin gönderdikleri dayanışma mesajı okundu. Mesaj Divan Turizm işçileri tarafından alkışlarla karşılandı. İstanbul'un başka bir ucunda mücadele eden kadınların, gelemedikleri için mesaj göndererek Divan Turizm'in mücadele eden kadınlarını selamlamaları işçi sınıfının ve kadınların dayanışmasının güzel bir örneği oldu.

Yapılan sohbetin ardından Gıda İş Sendikası örgütlenme sekreteri İbrahim Kızılyer, İŞİG Kadın Meclisi'ne bu duyarlılık ve dayanışmayı gösterdikleri için teşekkür etti. Kızılyer'in “Burada direnişimizin motor gücü kadınlardır. Ve öyle sanıyorum ki, erkek işçi arkadaşlarımızda buna katılıyorlar. Mücadelenin kararlılığında ve kazanılmasında kadınlar ön saflarda yer alıyor” diyerek sözlerine son verdi.

Soma Katliamı Davası Değerlendirmesi.

Geçtiğimiz yıl 13 Mayıs'ta 301 madencinin ölümü ve 200'e yakın madencinin yaralanması ile sonuçlanan Soma katliamının davası, 13 Nisan Pazartesi günü itibari ile başladı. 8'i tutuklu, 37'si tutuksuz toplam 45 sanığı bulunan davanın, yaklaşık 11 ayı bulan soruşturma evresinin ardından koşturma evresine gelindi.

Dava Akhisar Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmekte ve duruşmalar -yine Akhisar'da- birkaç yıllığına kiralanmış bir kültür merkezinde yapılmakta. Dava ilk gün itibari ile büyük bir ilgi ve dikkatle başladı. Madenci aileleri, avukatlar, gazeteciler, siyasiler, polis orduları ve elbette devrimciler, sosyalistler... Herkes bu davanın ağırlığının farkında ve bilincinde. Buna yargılamayı izlemeye dahi gelmeyen hükümet yetkilileri ve bakanlar da dahil. Onlar da bu davanın ağırlığının bilincindedir ve korkuyorlar. Ailelerin ve işçilerin öfkelerinden ve ölenlerin yüzlerinden korkuyorlar.

Türkiye işçi sınıfı tarihine -hesabı sorulmak üzere- çoktan yazılmış bu davada "Devrimci Hukukçular" olarak bizler de yerimizi aldık ve safımızı belirledik. Dava 13 Nisan Pazartesi günü saat 09.00'da salonda bulunanların yoklaması ile başladı.

Mahkeme heyetinin on günlük blok halinde yapmayı planladığı bu duruşmanın ilk günü hareketli geçti. Aylardan sonra tepkilerini dile getirecekleri bir muhabata erişebilen madenci yakınları, ilk polis barikatından itibaren seslerini yükseltmeye ve katledilen yakınlarının hesabını soracaklarını bağırmağa başladılar. Sanık avukatlarına tepki gösterildi, hazır bulunan sanıklara acılı öfkeler yağdırıldı.

Yüzlerce insanın tarafı olduğu bu davanın dehşetine kapılan mahkeme, salona alınacak

insan sayısına karar vermeye kalkmışsa da, ailelerin ve avukatların kavgasıyla bu karardan döndü. Mahkemenin önce verip sonra dönmek zorunda kaldığı hayati önem taşıyan bir kararı daha vardı ki, o da tutuklu sanıkların duruşmaya getirilmeden SEGBİS (Ses ve Görüntü Bilişim Sistemi) aracılığıyla dinlenilmesi. Dava mahkemeye intikal ettiği anda hazırlanan tensip zaptında tutuklu sanıkların mahkemeye getirilmesi ihtar edildiği halde, daha sonra verilen bir ara kararla mahkeme bu görüşünden vazgeçip tutuklu sanıkları cezaevinden SEGBİS aracılığı ile dinlenilmesine karar verdi.

Fakat duruşmanın başladığı ilk günde ailelerin isyanı ve avukatlar olarak bizlerin itirazları ile mahkeme heyeti bu kararından rücu edip, sanıkların duruşmada hazır edilmesine karar vererek duruşmayı 15 Nisan'a erteledi. Sanıkların duruşmada hazır edilmesinin yanı sıra, yine avukatların talebi ile bu olayın sorumlularından olan kamu görevlilerinin soruşturmasını akıbetinin öğrenilmesi hususunda da heyet isabetli bir karar daha verdi.

15 Nisan Çarşamba: Yine saat 09:00'da hazır olanların yoklaması ve kimlik tespiti ile başlayan oturum 230 sayfalık iddianamenin okunması ile devam etti. İddianamenin okunması işi 16 Nisan Perşembe günü öğlen arasına kadar ancak bitemedi. Öğleden sonra ise tutuklu sanıkların sorgusuna geçildi. İddianamenin okunması davayı takip eden insan sayısında bir azalmaya sebep oldu. Özellikle avukat sayısında büyük bir düşüş yaşandı. Aileler ise yoksulluk, kalacak konaklayacak yerlerinin olmaması, devletin ve belediyenin bu konuda herhangi bir girişimde bulunmaması sebebiyle duruşma salonundaki yerlerini seyretiltiler. Fakat kalabilme imkânı bulunanlar duruşmanın her aşamasını dikkatlice izlediler. İddianamede katliama ilişkin anlatılar okunurken yer yer isyan edip fenalansa aileler, sanık sorgularında daha ilgili ve kontrollü davrandılar. Davanın esasına da biraz değinecek olursak;

Bilirkişilerin hazırlamış olduğu -bizce gayet başarılı- raporda olayın oluş biçimine dair kuvvetli belirtiler açıklanmışken, sanıklar bilirkişilerin hazırlamış olduğu raporu kabul etmediler. Savcılık ifadelerinde birbirleri aleyhinde beyanlarında bulunan sanıklar, geçen bu zaman içerisinde bu ifadelerini yer yer ortaklaştırdı ve mahkemede benzer beyanlarda bulundular. Özellikle sermaye sahibi tutuklu sanık Can Gürkan ve şirket Genel Müdürü Ramazan Doğru, cezaevinde kaldıkları süreç içerisinde birbirlerini değil, daha alt kademedeki kişileri sorumlu tutacak yönde beyanlar geliştirmiş olduklarını gösterdiler.

Madende günler öncesinden başlayan ve işçilerin ikazlarına rağmen önlemi alınmayan sıcaklık ve gaz artışı sanıklar tarafından reddedildi ve bunlar normal değerler olarak ileri sürüldü. Yine savcılık ifadelerinde bazı sanıklar ve işçilerin neredeyse tamamı tarafından kabul edilen yangın, mahkemede dinlenen sanıklarca reddedildi ve sanki olay öngörülemez bir sebepten kaynaklanmış gibi gösterildi.

Madenin iş güvenliğinden sorumlu mühendis ve vardiya amirleri, sorumlu oldukları bu olayın faturasını olayda ölen yine iş güvenliğinden sorumlu başmühendis Mehmet Efe'ye yüklediler. [Ayrıca mühendislerden bazıları, kendilerinin sıradan mühendisler olduklarını, TKİ (Türkiye Kömür İşletmeleri)'nin, MİGEM (Maden İşleri Genel Müdürlüğü)'nin onayladığı projelere karşı çıkamayacaklarını beyan ettiler. Bu, açıkça bu katliamın asıl sorumlularının devlet ve hükümet yetkilileri, kamu görevlileri olduğunun itirafıdır. Bunu asla göz ardı etmemek gerekir.]

Yüksek gaz değerlerini dinamit atımlarına bağlayan sanıklar, yangının varlığını reddedip ve 301 insanı öldüren bu olayın gerçek sebebinin -pişkince ve küstaşa- araştırılmasını istedikler. Sanıkların ağızlarından kaçtığı ve sanık avukatlarının da üşenmeden itiraf ettikleri, dinamit atımlarını belgeleyen defterlerin henüz dosyaya sunulmadıkları ve beyanlarını doğrulayacak bir hale getirilmeye çalışıldığı (sanık avukatlarının tabiri ile tasnif edildiği) gerçeğini de yine duruşmada öğrenmiş olduk. Bunun açıkça suç, delil kaçırma ve de delil karartmak olduğunu, bu sebeple tutuksuz sanıkların tutuklanmalarını talep ettiyse de, heyet duruşmaya hafta başına kadar ara verdi.

Davayı takip edeceğimizi ve hükümet yetkilileri, kamu görevlileri ve başkaca sorumluların da yargılanması için avukatlar olarak her yolla mücadele edeceğimizi herkes bilmelidir.

Devrimci Hukukçular

Kendiliğinden Devrim Zafere Erişemez

ÖZGÜR GÜVEN

Bu topraklarda devrimci durumun varlığı artık her türlü tartışmanın ötesinde somut bir olgudur. Sermayenin dünya kriziyle birlikte ele alındığında, devrim için en uygun iç ve dış koşulların doğduğu görülebiliyor. Bu somut bir olgu. Buradan hareketle kimi zaman varılan yanlış bir kanyaya dikkat çekmek gerekiyor. Mademki bir devrim için gereken en uygun koşullar doğdu o halde tekeli sermayenin sonu da yaklaşmıştır. Bu durumda sermayenin çöküşünü beklemek, çökünce de iktidara el koymak yapılacak en akıllıca davranış olacaktır! Böyle bir düşünceye kapılanlar ağır bir yanılgı içindedirler. Hiçbir devrim kendiliğinden zafere erişemez. Bir devrimi zafere taşıyanlar bu uğurda mücadele verenler, savaşanlar olacaktır. Böyle bir savaşın kurmaylığını ise ancak güçlü bir komünist parti yapabilir. "Güçlü"den kastımız ideolojik politik olarak güçlü olmak ve en az bu kadar önemli olan yeterli kitle bağına sahip olmaktır. Böyle bir partinin yokluğu nedeniyle yarım kalan devrim örnekleri de, devrimin zafetinin burjuva sınıfın şu ya da bu kesimi tarafından çalındığını örnekleri de çoktur. En son örneklerini Arap baharı sırasında Tunus'ta, Mısır'da gördük.

Bunun sayılamayacak kadar çok örneği yaşandı. 1978 İran'ı, Nikaragua'sı, bütün bir Latin Amerika kıtası, Yunanistan, ilk akla gelenler. Bu ülkelerde komünist partiler ideolojik politik ve örgütsel olarak güçlü olsaydı, geniş emekçi kitleleri perspektifinden sürüklemeyi başarsaydı bu ülkelerde durum bugün böyle mi olurdu? Ya da daha doğrusu, dünyanın çehresi böyle mi olurdu? 1917 Ekim'inde Rus proletaryası, 1. Paylaşım savaşı koşullarında devrimi taşıyabilseyse, bunda Lenin'in ve Bolşevik partinin tayin edici rolü ve etkisi var. Devrimler tarihten çıkarılacak en temel ders, proletarya ve emekçi kitleler içinde aydınlanma ve örgütlenme faaliyetinin hiçbir koşul altında ihmal edilmeksizin sürdürülmesi gerektiğidir.

Tarihin nesnel olarak devrimi ortaya çıkardığı, bu kadar olgunlaştırdığı koşullarda bir komünist partisi proletarya ve emekçi kitlelere öncülük edip onları zafere taşıyamazsa, ne kadar doğru görüşlere sahip olursa olsun, küçük-burjuva hareketin kitleleri reform hayalleriyle oyalayıp aldatmasını da, geçici bir süre için olsa bile burjuva sınıfın bir kez daha devrimi bastırmasını da engelleyemeyecektir.

Devrimimizin bugün geldiği aşamada Leninist Partinin önündeki somut görev, proletarya ve emekçi kitlelere devrimi zafere ulaştırma için yardımcı olmak, yol göstermektir. Burada kitlelerin önüne reformist hedefler koyan, onları asıl olan yerine ıvır-zıvır sorunlarla uğraştıran küçük-burjuva uzlaşmacı hareketin politik, ideolojik ve pratik olarak teşhir edilmesi önem kazanıyor. Aydınlatma ve örgütlenme faaliyetinde faşist devlete karşı mücadelelerin görevleri bir an dahi ihmal edilmeksizin, hafife alınmaksızın uzlaşmacı sosyalistlerin teşhirinin gerçekleştirilmesi gerekiyor. Sermayeye karşı mücadelede, oportünizmin her türüne karşı mücadeleyi de içeriyor.

Leninistler proletarya ve halklara kurtuluşun biricik yolunu göstermek; sermayenin egemenliğine son verip demokratik halk iktidarını kurmaları gerektiğini anlatmak zorunda. Sermayeye dayalı bu üretim sistemi ve bu temel üzerinde yükselen burjuva toplum, emekçi kitlelere her geçen gün daha büyük acılar ve katlanılması imkansız koşullar dayatıyor. Emekçi yığınlar, ezilen ve sömürülen kitleler bu sisteme karşı, yükselen bir mücadeleye çizgisiz izliyor. Leninistler burada mücadelenin temel sorunlarını, devrimin stratejik ve taktik hedeflerini bizzat kitlelerin, proletarya ve halkların tartışmalarını sağlamalıdır. Devrimin somut görevlerinin başarıyla yerine getirilebilmesi için buna acilen ihtiyaç var. Zira emekçi yığınların mücadeleye atılmıyalla, yeni yeni kitlelerin politik hayata yanmasıyla Leninist Partinin örgütsel gelişimi birbirine denk değil. Bu durum, nesnel koşulların Leninistlerin önüne koyduğu büyük devrimci görevlerin yerine getirilmesinde sorunlar yaratabilir. Bu, iki yönlü gelişimi birlikte ele alan kapsamlı bir çalışmayla aşılabilir. Birincisi Leninist partinin kitle bağlarını güçlendirmeyi, kitleleri örgütlü devrimci mücadeleye katılmayı amaçlayan faaliyetler. Burada temel perspektif başta proletarya olmak üzere bütün ezilen sınıflar ve halklarla sadece eylemde yan yana gelmek değil, hedef bilinçli, planlı bir çalışma olmalı. Bu çalışmayla hem proletaryanın hem de geniş emekçi yığınların doğal önderleriye daha sıkı bağlar kurulmalı; her sanayi bölgesine, giderek her fabrikaya, her sanayi kompleksine girmenin yolları bulunmalı, yaratılmalıdır. Bu faaliyetin ikinci yönü ise Leninist partiyi, parti örgütlerini güçlendirmektir. Bu amaçla Leninist kadroların çoğaltılması, yeni yeni kadroların kazanılması sağlanmalı; bununla birlikte kadroların politik düzeyinin yükseltilmesi de başarılımalıdır.

Leninist partinin sınıflar mücadelesinde yerini aldığı ilk yıllarda edindiği birikim ve deneyim bu konuda ön açıcı olacaktır. 90'lı yılların ilk yarısı "tarihin sonu" nun ilan edildiği, "tek kutuplu dünya" egemenliğinin tesis edilmeye çalışıldığı yıllardır. Bu dönem, iç savaşın en sert geçtiği yıllar olduğu gibi, emperyalist merkezlerin etkin desteği ve planlamasıyla politik çevirme hareketinin de kapsamlı olarak uygulandığı yıllardır. Ama aynı zamanda faşizmin en ağır baskısı ve terörü altında, burjuvazinin tek yanlı iç savaş dayattığı, evlerde, sokaklarda, işkence merkezlerinde binlerce insanın katledildiği yıllar oldu. Emperyalizmin, işbirlikçi tekeli sermayenin ve faşist devletin ideolojik politik ve askeri bütün yönlerden gerçekleştirdiği kudurmuş saldırılar ve vahşeti...

Bütün bu zor koşullarda doğan Leninist parti, çok yönlü bir gelişme kaydetti. Yukarıda belirttiğimiz iki yönlü kapsamlı faaliyetin ve devrimin önümüze koyduğu görevlerin üstesinden hangi yolla ve nasıl gelineceği sorusunun cevabı bu yıllarda edinilen birikim ve deneyimde yatıyor.

Leninistler, bu birikim ve deneyime dayanarak proletarya ve halkların tüm devrimci güçlerini marksizim leninizmin bilimsel öğretilerini özümsemiş olan, tezleri, toplumsal yaşam tarafından tekrar tekrar doğrulanan Leninist Partide birleştirmeye; işçi sınıfı ve halkların devrimci mücadeleye birliğini kurmaya çağırıyoruz.

Küresel ölçekte olduğu gibi bizde de güçler dengesi emekten yana, sosyalizmden yana değişmiş durumdadır. Kapitalist sistem zayıflamış, çöküşe geçmiştir. Ancak proletarya ve halklar bu sisteme öldürücü son darbeyi vurmazlarsa burjuva sınıf bir kez daha bu krizden çıkışın yolunu bulacaktır. Burjuvazi, tarih sahnesini asla kendiliğinden terk etmeyecektir. Burada görev proletarya ve emekçi yığınlar düşür. Burada görev bu güçleri zafere taşıyacak Leninistlere düşüyor. Zafer önümüzde... İleri...

Sansürler, Yasaklar

Halkların Bayramlarını Engelleymeyecek

"İnternete sansür" ilk gündeme geldiğinde onbinlerce kişi sokaklara çıkmış, "Sansüre Hayır, İnternete Dokunma" demişti. Her kesimden her tür tepkiye kullandıkları tıkanan sermaye sınıfı, bekaası için bu yasakları yasalastırdı.

Ne de olsa son yılların büyük ayaklanmaları ve devrimlerinde sosyal medya önemli bir rol oynadı. Haliyle yasal düzenlemeler yapıldı ve internet sansür ve yasaklarını uygulamaya başladılar... Nisan ayının ilk günlerinde karşılaştığımız "yasaklama"lar öfkelenmekten çok güldürdü. "Uygunsuz içerik"lerinden kaynaklı dünyada yüz milyonlarca kullanıcı olan twitter, youtube ve facebook'u "kapattı" hükümet. İşin ilginç genç nesil twitter yasaklarını yine twitterdan öğreniyordu! "Uygunsuz içerik"ini kaldıran facebook sitesi hemen açılırken, diğer sitelere erişim VPN aracılığıyla ve DNS değiştirilerek sağlandı. Aynı saatlerde bir yasak da google'a geldi.

Eğer google içerik barındıran bir site olsa idi, bu yasağın bir mantığı olabilirdi. Ancak bir arama motoru olan google, en kaba şekliyle anlatırsak, sadece başka sitelerde varolan şeyleri arayıp bulmamızı sağlayan bir araç sadece. Verileri tarayarak sizin önünüze getiren bir arama motorunun bile bu derece "ulusal güvenliği tehdit" ettiğini duymak, gerçekten bir zayıf ülkede yaşayıp yaşamadığımızı düşündürüyor insana... Bu düşünceleri pekiştiren ise, 17 Nisan günü bit.ly kısaltma sitesinin yasaklanması oldu. Aynı şekilde hiç içerik bulundurmeyen, sosyal medyada çeşitli link adreslerini kısaltmaya yarayan bir hizmet veren bit.ly sitesi nedensizce erişime engellendi... Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı (TİB) bit.ly'ya erişimin teknik bir hatayla engellendiğini savundu. Ama bilmiyor ki TİB'in elindeki kocaman ve ucu sınırsız makas, istediği sitenin kablösünü şak diye kesebiliyor.

Bu yasakların dayandığı şey ise, 2015 yılı Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde (MGSB) "sivil itaatsizlik ve halk ayaklanmaları" ve "sosyal medya" ulusal güvenliğe yönelik tehditler arasında sayılması. MGK 5 yıllık dönemdeki "tehdit" başlıkları arasında sosyal medyayı da sayıyor ve "Kamu güvenliğini, halkın can ve mal güvenliğini zedelemeye yönelik; sivil itaatsizlik ve halk ayaklanmaları çıkarmaya yönelik girişimler, eylemler, kışkırtıcı faaliyetler" in kaynağı sayıyor.

Kapitalizmin Vahşeti

Durmak Bilmiyor

Gün geçmiyor ki tüyle-rimizi diken diken eden, içimizi sızlatan bir olay yaşamayalım. Bir lokma ekme için bizi diri diri maden-

lere gömen, enkaz altında bırakan sistem, engel tanımaz bir şekilde katletmeye devam ediyor.

Malatya'nın Yeşilyurt ilçesinde yaşayan engelli Ali Özbay, Malatya Valiliği önünde kendini ateşe verdi. 5 yıldır alamadığı engelli maaşının 1 ay önce yeniden bağlandığını, ancak borçları olduğunu ve evinde yiyecek hiçbir gıda maddesi bulunmadığını söyleyen Özbay, yanında getirdiği pet şişe içerisindeki benzini üzerine dökerek çakmakla kendini ateşe verdi.

Çevrede bulunanlar yardıma koşarak alevleri söndürdü. Vücudunun bir kısmı yanan Özbay, yere yatarak sağlıkçıları beklemeye başladı.

Bu sırada gelen vali Ali Özbay'dan bir daha kendini yakmayacağına ilişkin söz istedi ve borçlarını ödeyeceğini söyledi. Ardından Özbay ambulansla hastaneye kaldırıldı.

Kapitalizm birer birer, onar onar, yüzer yüzer bizleri katletmeye devam ediyor. O bizi öldürmeden biz kapitalizmi öldürelim. İnsanca yaşam sosyalizmde...

Germanwings pilotunun kız arkadaşından ayrıldıktan sonra bunalıma girip uçağı düşürdüğünü öğrenen THY Genel Müdürü, yaşanacak bu tür kazaların önüne geçmek için pilotları evlendirmeye karar verdi. (Zaytung değildir)

Yerli malı açık kaynak kodlu yazılım Linux dağıtımlarından Pardus'un ekibi, eski hayvanat bahçesi müdürü olan TÜBİTAK Genel Müdürü tarafından dağıtılmış. Sanırım Pardus'u Hayvanat bahçesinde besleyip büyütüp geliştirmeyi düşünüyor. (Pardus: Anadolu Parsı)

"YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZMİN YÜCE İDEOLOJİSİ"

İdamlarınının 43. Yılında

Denizlerin Yolundan

Zafere Kadar Devrim Şiarı İle Yürüyoruz!

DÖB

6 MAYIS ÇARŞAMBA

Ankara - Karşıyaka Mezarlığı 2 No'lu Kapı 10.00

Antakya Samandağ - Abdullah Cömert Alanı 16:30

Antep - Balıklı Parkı 18:00

İzmir - Konak YKM Önü 18.30

İstanbul - Kadıköy Boğa 19.30

**İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi,
bir türlü gelmeyen bahar için yakalama ve
zorla getirme kararı çıkardı**

Zaytung

“Gençlik Ne Yapmalı?”

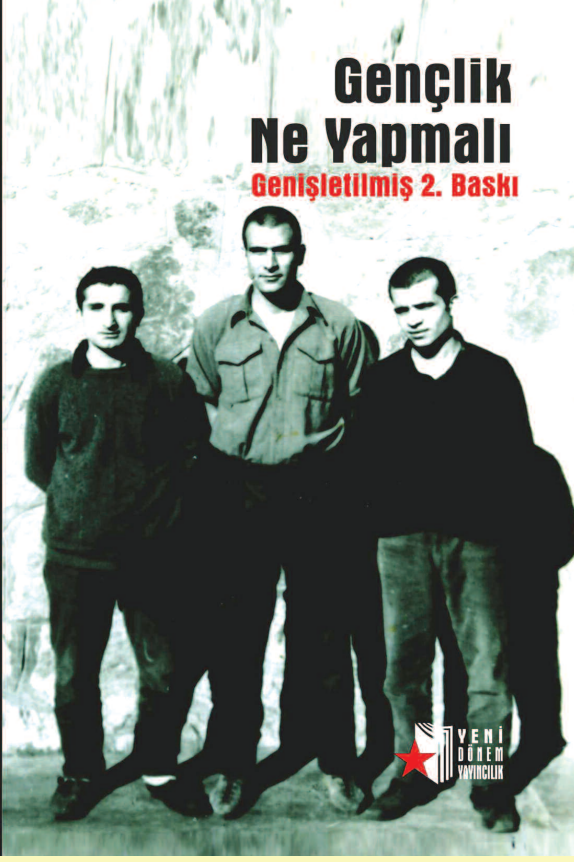
**Kitabımızın
2. Baskısı Çıkıyor**

"Bu kitaba egemen düşünce şöyle özetlenebilir; devrim günceldir, sosyalizm günceldir. Dünya çapında yaşanan ayaklanmaların hepsinin özü anti-kapitalizmdir. Bu nedenle burada sunulan aslında bir eylem kılavuzudur. Gençliğin devrimci mücadelesini örgütleyecek, yön verecek ona güç katacak bir eylem kılavuzu... Faşizme karşı mücadelenin ve başka bir dünyayı kurmanın eylem kılavuzu..."

"Devrimci dönüşüm sürecinin en önemli unsurlarından olan gençlik, ihtiyaç duyacağı teorik silahı bu kitapta bulacaktır."

Gençlik Ne Yapmalı

dınları, üniversite öğrencilerini, Kürt halkını... Devrimimizin bir tek neşesi eksikti; o da liseli gençlik oldu. Artık öğrenci hareketi birbirini besleyen, ama biri ötekini önüne geçemeyecek olan, aynı denizde birleşen iki ayrı ırmağın geleceği konusunda kaygı duymaya gerek yok. Erken yaşta alınan devrimci eğitimin nasıl sonuçlar doğurduğunu Kürdistan'da, Filistin'de gördük. Üstelik ezilen sınıfların devrimi en çok da, en gençlerimizin enerjisi ve gücü sayesinde yeniliği, militan ve umut dolu değil midir?

Gezi Ayaklanması bir çok açıdan bir milattır. Türkiye devrimci mücadele tarihinde "genel bir ayaklanma" tanımlamasını gerçekleştiren ilk ayaklanma olduğunu söyleyebiliriz. Sonuçları itibarıyla de öyledir. Bir çırpıda yılların yarattığı ön yargıları ya yıkmış ya da yıkılacak noktaya getirmiştir.

Kitleler güçlerini görmüş, sınıflar savaşını bir üst perdeye taşımıştır. Sokakta büyüyen ayaklanma, bilinçlerde de devrimi gerçekleştirmiş; kitleler bu ayaklanmayı başlangıç sayarak, zaferin sokakta kazanılacağını, düşmanın sırtını sokakta yere sereceğini anlamıştır. Devrimci mücadelede kimi araçlar sembolik düzeyde de olsa kitlelerce kabul edilmiş ve bizzat kullanılmaya başlanmıştır. Burjuvazinin koyduğu yasalar bir çağrı ile ayaklar altına alınmış ve kafalarda yer eden "devletin yenilmezliği" ya da "kutsallığı" türünden tüm düşünceler sarsılmış, yıkılmıştır. Gezi sonrasında yaşanan ve hala yaşamaya devam ettiğimiz o nefes kesen devrim günleri, bizlere silahlı ayaklanmanın da bir örneğini göstermiş, 6-8 Ekim'de Kürt halkı devleti kendi kurumlarına hapsedmiştir. Faşizm belki de hiç bu kadar acınası ve çaresiz durumda olmamıştı. Faşizmin zayıf olduğu anlar bizim güçlü olduğumuz anlardır. Ama buna itiraz eden ve karşı görüşler bildiren hala epeyce kitle de varlığını koruyor.

Gezi Ayaklanması bu nedenle de incelenmeye hak ediyor. 3- 5 ağaçtan çıkan ayaklanmanın gerçekten de 3-5 ağaçla sınırlı kalmasını isteyen ve böyle anlayanları mı dersiniz ya da milyonların sokağa çıkışı ile sokağa çıkmaya cesaretlenen "bireycileri" mi dersiniz -ki bunlar hala ayaklanmanın mimarlarının kendileri olduğunu sanıyor- son derece ilginç sonuçları da mevcuttur. Ama bu ayaklanma sokakları savaş alanlarına çevirmekle ve dünya emekçilerinin ve gençliğinin gündemine oturmasıyla burjuvazinin de yüreğine koca bir ağırlık olarak konmuştur. Ve üzerine düşeni yapmıştır. Bu nedenle devrime niyetli her devrimci gencin ilgisini hak ediyor.

Ama hangi ayaklanma ya da devrim sonrasında toplum içerisinde geçersizliği ve değersizliği kanıtlanmış düşünceler yeniden gündeme getirilmeye çalışılmamıştır ki? Bu beyhude çabayı sürdürmekte kararlı olan ve genellikle küçük burjuva sınıfın neferleri olan bu kesimler, hünerlerini Gezi sonrasında da gösterdiler. İncelendiğinde görülecektir ki, bu düşüncelerin yeniden piyasaya çıkartılmasının iki sebebi vardır; ya devrimci koşullar son derece olgunlaşmış, yeni bir dünyanın ilk adımları atılıyordu- ki o zaman gericileştirmek için ortaya atılmaktadır- ya da toplumun ezilen çoğunluğunda bıkkınlık, boş vermişlik ve kadercilik egemen kılınmaya çalışılıyordu -ki o zaman yaşanan dünya eskimiş ve artık insanlara umut vermemektedir-. Her iki durumda da gerici, bağınaz ve bilim dışı bir rolü üstlenerek devrimci kitlelerin saflarını dağıtmaya, onu mücadeleden düşürmeye ve güçsüz kılmaya çalışmaktadır. Gezi Ayaklanması sonrasında sosyal yaşamda, siyasette ve toplumsal olan her olayda bu tür düşüncelere fazlasıyla rastladık. Ne yazık ki, bu tür sapmalar en fazla öğrenci hareketinde kendine yer buldu. Bütün stratejisini bu eskimiş düşüncelerin üzerine kuran siyasi akımlar dahi ortaya çıktı.

Emekçi mahallelerinde ya da sınıfın içerisinde yer bulamayan düşünceler, özellikle üniversitelerin rahat ve toplumsal yaşamdan kopuk yapısı nedeniyle kendine yer buluyor. Oysa hayat sosyalizme akıyor. Burada, Marksizm-Leninizm'i savunmak, burjuva görüşlere ve ideolojilere karşı mücadele etmek, olay ve olgular karşısında doğru bakış açısını ortaya koymak; bu kitabın amaçlarından biri budur.

Bu kitaba egemen düşünce şöyle özetlenebilir; devrim günceldir, sosyalizm günceldir. Dünya çapında yaşanan ayaklanmaların hepsinin özü anti-kapitalizmdir. Bu nedenle burada sunulan aslında bir eylem kılavuzudur. Gençliğin devrimci mücadelesini örgütleyecek, yön verecek ona güç katacak bir eylem kılavuzu... Faşizme karşı mücadelenin ve başka bir dünyayı kurmanın eylem kılavuzu...

2. baskıyı, düşünceleri bizzat yaşam tarafından doğrulanmış olmanın bize verdiği güçle yapıyoruz. Yaşam bizden yana...(2. Baskıya Önsözden)"

Kaçınılmaz Olanı Yakınlaştırmak

Umut Güneş

Mücadele döneminin en yoğun olduğu dönemlerden birinin içindeyiz. Uluslararası arenada işçi sınıfı ve ezilen halklar tüm görkemiyle meydanlara dolacak ve başka bir dünya iteğini dile getirecek. 1 Mayıs'tan bahsediyoruz, ama hiç kuşkusuz tüm dünyanın gözü bu 1 Mayıs'ta da Taksim'de olacak.

Bu yıl iç güvenlik yasası gibi devletin ölümleri resmileştirdiği ve toplum üzerinde baskıyı daha da fazla arttırdığı bir dönemde giriyoruz. Yine Taksim'e giden yollarda faşist devlet binlerce polisini yığacak ve barikatların arkasına saklanacak. Devrimin gelişimini her türlü yolu deneyerek engellemeye çalışanlar, devrimci gençliğimizin ve emekçilerin kararlı ve militan duruşu ile bir kez daha hüsrana uğrayacaktır. Bunu ne kadar kesin söyleyebiliyorsak, şunu da aynı kesinlikle ifade etmemiz gerekmektedir: Bu süreçten güçlü çıkabilmek çok yönlü ve titiz bir hazırlanmayı gerektirmektedir. Bu hazırlıkların en başında ne gelmelidir? Bir çok cevap arasında ilk sırada olan hiç kuşkusuz örgütlülüğümüzün en uç noktasına kadar, kitle ilişkilerimizin ulaşabileceği en ileri noktaya kadar herkesi çalışmalarımızın bir parçası haline getirmek ve eylem günü geldiği zaman sokaklara çıkarmamız gerektiğidir. Burjuvaziyi barikatların arkasında boğacak olan şey budur. Kitlelerin mücadelesi bir çok engeli aşmaya muktedirdir. Burjuvazinin yasakları, engelleri ya da zoru yine kitlelerin devrimci mücadelesiyle tuzla buz edilebilir. 1 Mayıs gününü politik ve moral bir zaferden gerçek bir zafer dönüşürmenin yolu emekçileri, kadınları gençliği Taksim yolunda sokaklara çıkarmaktır. Bu birinci ödevdir.

İkincisi; biz leninist gençliğin gerçekleştirebileceği bir ödevdir. 1 Mayıs politikası konusunda ortalamaya solun ve reformist hareketin gösterdiği tutarsızlık istikrarı ortada. Hedefsizlik anlamına gelen bütün hedefleriyle kitlelerin enerjisini heba etmek onların uzman olduğu bir alandır. Ama hiç bir kitle hareketi devrimci politik öncü olmadan kesin başarıya ulaşamaz. Burada bahsettiğimiz başarı, emekçilerin iktidarını kurmak ve sermaye sınıfının iktidarına son vermektir. Ve bu başarı yolunda devrimci politikalar kitlelerin böylesi devrimci dönemlerde en çok ihtiyaç duyacağı şey olacaktır. Kitleler devrimci hedefler önüne koyulduğunda nasıl da cesur mücadele ettiğini bir çok şeyde göstermiştir. Politik açıklık ve devrimci politik hedefler en geniş kesime ve bir çok farklı yolla ulaştırılmalıdır. Burjuva medyanın ve ortalama solun bıkkınlık yaratan gündemlerinin dışında bir şey, gençlik için ve emekçiler için esas olan bir şeyleri götürmek iktidarı hedefleyen bizlerin farkı olacaktır. Zira kitleler değişimi ve devrimi bütün kalpleri ve bilinçleri ile istiyor... Sorun iktidarı hedefleyen ve emekçilerle birlikte bu kavgayı yürütmeyi göze alıp almamakta? Leninist Parti ve gençliği bunu göze alıyor ve Taksim savaşlarında bunu gösterdi. Program ve hedefleriyle bunu gösterdi. En sonu karar anı geldiğinde kitlelere iktidar hedefini gösterdi ve bunun başarısı için tüm gücüyle mücadele etti. Gezi'de, 6-8 Ekim ayaklanmasında olduğu gibi...

Leninist gençlik bu bilinçle önümüzdeki mücadele günlerine hazırlanmalıdır. Üzerinde taşıdığı sorumluluk budur. Sorumsuz sloganlar atmak ve günü öldürmek asla işimiz olmadı bundan sonra da olmayaacaktır...

Üçüncüsü ise; 1 Mayıs sadece politik bir gün olmayacak, aynı zamanda sokak savaşlarının da yaşanaçağı ve iki tarafın da kendisini göstereceği bir gün olacaktır. Faşizm her çatışmadan bir ders çıkartarak kitleleri hareketsiz kılmak, devrimci güçleri ezmek için yeni yollar deniyor. Aynı şekilde de milyonların akli yeni yollar ve yöntemler bulmaya ve önündeki engelleri aşmaya çalışıyor. Modern savaşların kitleler nezdinde en büyük avantaj, kitlelerin birbirini sürekli besleyen, geliştiren ve güçlendiren yol ve yöntemleri bulmasıdır. Leninist gençlik geçen yıl militan yönünü göstermiş ve epey ilgi de toplamışlardı. Bu yılda sokak savaşlarında kitlelerin önünü açacak ve mücadele kapasitelerini yükseltecek yol ve yöntemler bulmalı, bu noktada hazırlanmalıdır. Savaş önce kafa da kazanılır ama yeterli hazırlıklar yapılmamış ve dersler çıkartılmamış olursa, en iyi savaş planları dahi işe yaramaz olur...

Leninist gençlik en büyük yaratıcılıkla 1 Mayıs'a hazırlanmalı ve sokaklardaki mücadeleyi yönlendirebilir. Ayaklanma günlerinden bu yana öğrenilen her şey pratiğe geçmelidir. Binlerce polis ve onca ölenin, kameraların ve karşı devrimci örgütlenmenin varlığına rağmen, bay burjuvaziyi yenileceğini ve bunun kaçınılmazlığını bizzat kendi pratiğimizle göstermeliyiz...

Büyük olaylara gebe olan bir döneme giriyoruz. Ve kaçınılmaz olmanı yakınlaştırmak elimizde...

Devrim bir geleceğe sahipse eğer, bu gençlikle mümkündür, eğer gençlik bir geleceğe sahip olarsa devrim bir zorunluluktur. Önümüzdeki gerçek bu kadar net! Elinizdeki kitap, kitabın sunumunda da belirtildiği üzere bu zorunluluğu yani devrimi gerçekleştirme sorumluluğunda gençliğin üstüne düşenleri ve gençliğin izlemesi gerektiği yollar üstüne tartışmaları içeriyor. Devrimin kaçınılmazlığı ne kadar net ise; burjuvazinin toplumu sığ düşünceler ve anlayışlarla pasif, itaatkar kılmak için çabası da o kadar kaçınılmazdır. Bu nedenle birleşik devrimimizin önderlerinin, devrimci mücadele içerisinde açtıkları yol yani Denizlerin devrimci mücadelesi ve pratiği bugün için o kadar ihtiyaç ki, kitabın ikinci baskısını yapmak bir zorunluluk haline aldı. Devrimci sosyalist gençliğin mutlaka çantasında bulundurması gerekir. Sadece onlar değil, gelecek kaygısı duyan ve yaşamını kendi ellerine almak isteyen her gencin mutlaka okuması ve kütüphanesinde bulundurması gereken bu kitap, bir eylem kılavuzudur.

"2009 yılında ilk baskısını yaptığımız bu kitabın önsözünde şöyle demiştik: "21. yüzyıl devrimler ve ayaklanmalar yüzyılı. Bu yüzyılın en belirgin özelliği dünyanın pek çok noktasında, toplumun birçok kesiminden insanın sokaklarda mücadeleye dahil olması. Tüm dünyada emekçi kitlelerin mücadelesi büyük bir gelişim ve sıçrama halinde. Mücadele hem yaygın, hem yoğun..."

Biz bu döneme Yeni Evre diyoruz. Yani kapitalist sistemin sıçramalı çöküşü ve devrimin sıçramalı yükseliş süreci... Küresel düzeyde süren iç savaş... Yüzyılımızın içeriğini işte bu sözcükler açıklamaya yetiyor."

Bu satırlar yazılırken, işporta tezgahının elinden alınması sonrasında Bouazizi'nin kendini yakmasıyla başlayan "Arap Baharı" yoktu, Occupy eylemleri başlamamıştı, ODTÜ öğrencileri o görkemli Başkaldırıyoruz eylemini yapmamıştı, Gezi Ayaklanması yoktu, yani başımızda, Rojava'da bir devrim gerçekleşmemişti. Silahlı ayaklanma diyebileceğimiz 6- 8 Ekim ayaklanması gerçekleşmemişti. Ukrayna'da faşistlerle anti-faşistler arasında bir iç savaş yoktu! 3. Dünya Savaşı'nın en çok korkulan aşaması olan, nükleer füzelerin kullanılmasına bu kadar yakın değildik! Her gün bir yerlerde bir çatışma, işgal ya da askeri operasyonlar bu günkü kadar yoğun değildi.

O gün, kitabı okuyanların, düşüncelerimizi takip edenlerin, bizlerle tartışmaların bir kısmı bizlere "hayalci", "gerçeklikten kopuk", "hani, nerede sokağa çıkan milyonlarca insan?" diyordu. Cevap, sokağın, gençliğin, halkın kendisinden geldi. Bize de onu anlatmak düşüdü...

...Etki tepkiyi, güçlenen devrim karşısında da örgütlü bir karşı-devrimi buluyor. Hemen her yerde, devlet aygıtı yetkinleştiriliyor, İç Güvenlik Yasası gibi yasalar çıkıyor. Ancak, sermaye bütün bunların yanında gençlikle özel olarak "ilgilileniyor". 4+4+4, İmam Hatipler, hatta okul idarelerine Özgecan Aslan'ın vahşice katledilmesinden sonra ilköğretim lise çağındaki kadın öğrencilere "Açık giyinmeyin, yoksa sonunuz Özgecan gibi olur." diyecek kadar pervasızlaşacak yöneticiler yerleştiriliyor. Dindar bir nesil yetiştirmek böyle olsa gerek! Sonuç? Berkin'in sıra arkadaşları, bugün devrimci gençlik hareketinde kendilerine ayrı bir yer verilmesini hak ediyor.

68'den bu yana öğrenci hareketi denince akla hep üniversite öğrencileri geldi. Bugün, artık durumlar değişti.

Taksim Meydanı işgal edildiğinde, yaşananın bir halk ayaklanması olduğunu idrak edemeyenler "Hafta sonu olduğu için böyle. Pazartesi günü herkes işe gider, burası boşalır." yorumları yapıyordu. Pazartesi sabahı internet üzerinden örgütlenen, siyah giyerek okulu boykot eden binlerce lise öğrencisi başta Taksim olmak üzere, eylem yapılan alanlara akın ettiğinde her şey değişti. Liseliler farkında dahi olmadan bir ayaklanmanın devamında en etkin rollerden birini oynadılar. Ayaklanmaya güç ve moral verdiler.. O güne kadar her kesimi görmüştük; işçileri, ka-

“Grand Hyatt Suç İşliyor, Mücadelemizle İşimize Geri Döneceğiz!”

Grand Hyatt Otel işçileri sendikası olmalarının ardından işten atıldılar. Tüm Emek Sen üyesi işçiler 13 Nisan günü TRT Radyosu önünden Grand Hyatt Otel önüne yürüyerek burada basın açıklaması yaptı.

Grand Hyatt Otel'de Doğu Holding'e bağlı CRT firmasında taşeron olarak çalışan 30 işçi Tüm Emek Sen'e üye olduklarını duyurmalarının ardından 7 Nisan günü işten atıldı.

Eyleme işten atılan Dora Otel İşçileri, Bakırköy Belediyesi'nde 24 gündür grevde olan BYUAŞ işçileri ve Dora Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu ve grevdeki BYUAŞ işçilerine destek vermek üzere oluşturulan Bakırköy Belediyesi Grevliye Dayanışma Platformu bileşenleri katıldı.

Saat 09.00'da Harbiye'deki TRT Radyosu önünde sloganlar atarak yürüyüşe geçtiler. Grand Hyatt Otel önüne gelindiğinde basın açıklamasını işçilerden Gözde Dikbiyık yaptı.

“Hyatt Oteller'in 500'den fazla oteli olan bir uluslararası konaklama zinciri olduğunu, Hyatt Otellerin hiçbirinde taşeron işçi çalıştırılmadığına dikkat çeken Dikbiyık, Grand Hyatt Otel İstanbul'un ise taşeron işçi çalıştırdığını ve kadrolu işçilerle aynı işleri yapmalarına rağmen maaş ve sosyal yardımlar konusunda aralarında ciddi farklılıklar bulunduğunu belirtti.

Grand Hyatt Otel İstanbul'da kadrolu işçilerin aylık ücretlerinin 2500 TL iken taşeron işçilerin 1100-1500 TL arasında ücret aldıklarını söyleyen Dikbiyık, kadrolu işçilere yılbaşında %9 ücret zammı, bir kerelik 950 TL yardım, yılda bir kez ayakkabı yardımı, yılda dört maaş ikramiye verilirken, taşeron işçilerin ise bunlardan hiçbirini alamadığını belirtti.

Grand Hyatt Otel'de taşeron işçilerin çalışma sürelerinin 1-4 yıl arasında değiştiğini, taşeron işçiler olarak temel hakları olan kadrolu ve iş güvenceli bir çalışma için Tüm Emek

Sen'de örgütlendiklerini söyleyen Dikbiyık bunu Grand Hyatt Otel yönetimine 24 Mart günü resmi yazışma ile görüşme isteğinde bulduklarını fakat kendilerine dönüş yapılmadığını aktardı.

7 Nisan'da taşeron firma CRT'ye çağrılan işçilere Grand Hyatt ile artık çalışmayacaklarını, Grand Hyatt Otel yönetiminin taşeron firmayla sözleşmesini feshettiğini söyleyerek işçileri fiilen işsiz bıraktığını, yaşam hakkı için gerekli çalışma haklarını ihlal ettiğini ifade eden Dikbiyık, Türkiye hukuk sisteminde kadrolu işçilerle aynı görevi yapan taşeron işçi çalıştırmanın yasak olduğunu taşeron çalışma ile ilgili mahkemelerin verdiği onca kararı Grand Hyatt Otel yönetiminin yok sayarak suç işlediğini belirtti.

Tüm Emek Sen ve işten atılan Grand Hyatt Otel İstanbul işçileri olarak hukuksal mücadeleyi başlattıklarını ve işlerine dönünceye kadar mücadeleyi sürdüreceklerini belirtti. Basın açıklamasının ardından Mücadele Birliği Platformu adına konuşan Yılmaz Ekşi, işçilerin sömürü koşullarından kurtulabilmeleri için örgütlenmeleri ve bedeller ödemeleri gerektiğini belirtti. İşçilerin sendikalarda örgütlenmeleri gerektiğini fakat bunun yeterli olmadığını, sendikal örgütlenmenin yalnızca sömürüyü sınırlayabileceğini, sınıfsız sömürsüz

bir dünya için işçilerin, emeğin iktidarı için mücadele etmeleri gerektiğini ifade etti.

Bakırköy Belediyesi'nde 24 gündür grevde olan BYUAŞ işçileri adına konuşan Belediye İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube Başkan Yardımcısı Ercan Gürnlü taşeron çalışmanın bir kölelik düzeni olduğunu, işçi sınıfının buna karşı bir mücadele hattı örmeye başladığını, ve “Artık Yeter” dediklerini belirtti. Grand Hyatt Otel işçileri ne kadar haklarına sahip çıkarlarsa, ne kadar mücadele ederlerse haklarını da o kadar alabileceklerini söyledi. Gürnlü, Grand Hyatt Otel işçilerinin mücadelesinde her zaman birlikte olacaklarını ve ellerinden gelen desteği sunacaklarını ve kazanacaklarına inandıklarını belirtti.

Devrimci Öğrenci Birliği adına konuşan Muhammed Hizmetçi öğrenci gençlik olarak Grand Hyatt Otel işçilerinin onurlu mücadelesini selamladıklarını ve yürüttükleri mücadelede onlarla birlikte olacaklarını söyledi.

Eyleme desteğe gelen Emeğe

Ezgi Müzik grubu işçilerin mücadelesinin büyümekte olduğunu ve zafere ulaşacağı anlatan besteleri “Büyüyen Dalga” ile başladığı müzik dinletisini hep birlikte söylenen Çav Bella parçasıyla bitirdi. Eylem mücadelenin bundan sonra da büyüyerek devam edeceği ifade edilerek bitirildi.

“Taşeronu Tarihin Çöplüğüne Gömeceğiz”

İşten atılan Tüm Emek Sen üyesi Dora Otel işçileri ve Grand Hyatt İstanbul Otel işçileri her iki otel önünde eylem gerçekleştirerek turizm sektöründeki taşeron çalışmaya ve sömürü koşullarına karşı bundan sonra mücadeleyi birlikte yürüteceklerini haykırdılar.

Bu hafta 30. Pazar eylemini gerçekleştirecek olan işten atılan Dora Otel işçileri ile geçtiğimiz hafta işten atılan Grand Hyatt İstanbul işçileri 19 Nisan sabahı Talimhane Caddesi'nde bir araya gelerek ilk önce Grand Hyatt İstanbul Otel önüne yürüyüş gerçekleştirdi.

Grand Hyatt İstanbul önünde yapılan basın açıklamasında işten atılan Ergin Aşar, otelde taşeron işçi olarak çalışmalarına rağmen muhataplarının Grand Hyatt yönetimi olduğunu fakat bu konuda bir görüşme sağlanamadığını ifade etti.

Grand Hyatt yönetiminin 30 taşeron işçiyi işten çıkarmakla kalmayıp, taşeron işçilerin basın açıklamasına katıldıkları için Tüm Emek Sen İstanbul Avrupa Yakası Temsilcisi Recep Yüzer ve Kadir Sekman ile Hüseyin Yağan'ın da işten atıldıklarını ve Grand Hyatt yönetiminin en demokratik hak olan basın açıklamasına katılma hakkına dahi tahammül gösteremediğini ve sendika düşmanı tutumunu ortaya koyduğunu ifade eden Aşar, Grand Hyatt işçilerinin ister kadrolu ister taşeron olsun işçi sınıfının ekmek ve onur mücadelesini birlikte yürüttüklerini söyledi.

Grand Hyatt Otel'in, geçmişinde de sendikal çalışmalarda işçileri işten atarak onları açlığa mahkum etmekten geri durmadığını, sermaye sınıfının hiçbir şe-

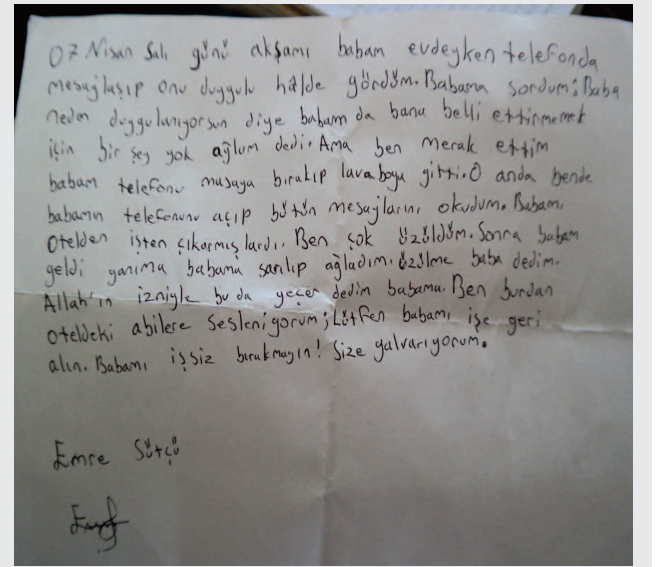

kilde örgütlü işçi istemediğini belirten Aşar, Dora Otel, Ülker, Divan Turizm, Nestle, Sütaş, Boydaş, Bakırköy Belediyesi gibi pek çok örneklerin yaşandığını fakat binlerce işçinin de örgütlenme iradesi ve kararlılığı göstererek mücadele ettiğini söyledi.

Grand Hyatt Otel yönetiminin taleplerinin, taşeron çalışmanın kaldırılması, herkese kadrolu iş, taşeron çalışan işçilerin geriye dönük haklarının verilmesi, sunulan hizmetlere %10 servis ücreti dahil edilmesi ve servis ücretlerinin bütün işçilere eşit şekilde dağıtılması, haftalık izinlerin 2 gün olması, sosyal haklar bölümünden kaldırılan yakacak yardımının tekrar eklenmesi, tatil günlerinde çalışanların mesai ücretlerinin yasal altı sınıra 2,5 kat olarak ödenmesi, sendika haklarına saygı ve eşit işe eşit ücret olduğunun söyleyen Aşar, turizm iş-

çileri olarak taşeronu tarihin çöplüğüne gömene kadar mücadeleyi sürdüreceklerini ve bundan sonra da Dora Otel işçileriyle birlikte mücadele edeceklerini ifade etti.

Konuşmalarının ardından Grand Hyatt Otel'de işten atılan Sinan Sütçü'nün 11 yaşındaki oğlu Emre Sütçü bağlamasıyla kısa bir müzik dinletisi verdi. Emre'nin babasının işten atıldığı akşam eve geldiği arkadaşlarıyla geldiği arkadaşlarının ardından duygulandığını fark etmiş, babasına sorduğunda “Bir şey yok oğlum” cevabını almış. Fakat içi rahat etmeyen Emre babası lavaboya gittiğinde telefonundaki mesajları okuyup işten atıldığını öğrenmiş. Babasına sarılarak üzülmemesini elbet bir çözüm bulunacağını söylemiş ve Grand Hyatt yöneticilerine babasının işe geri dönmesini isteyen bir mektup yazmış.

Turizm ve Spor İşçilerinin Sınıf Dayanışması Güçleniyor!

Dora Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu bu hafta 12 Nisan günü 30. Pazar eylemini gerçekleştirdi. Bu haftaki eyleme 23 gündür grevde olan Bakırköy Belediyesi BYUAŞ taşeron işçileri, geçtiğimiz günlerde sendikalı oldukları için işten atılan Grand Hyatt Otel işçileri destek verirken, yürüyüş yolu üzerinde bulunan belediye işçileri de eyleme katılarak sınıf dayanışmasını güçlendirdi.

Basın açıklamasını Tüm Emek Sen Genel Sekreteri İbrahim Akseloğlu okudu. Dora Otel işçilerinin 3. duruşmasının 9 Nisan Perşembe günü görüldüğünü, Dora Otel yönetiminin otel kamera kayıtlarının bilirkişi kontrolünden geçmesini talep ettiğini ve davanın 24 Haziran tarihine ertelendiğini belirten Akseloğlu, otel yönetiminin duruşmaları uzatma taktiğinin hiçbir işe yaramayacağını, Dora otel işçilerinin sendikal örgütlenmelerini koruyacaklarını ve işlerine geri dönünceye kadar mücadeleyi sürdüreceklerini söyledi.

Tüm Emek Sen'de örgütlenen Grand Hyatt Otel taşeron işçilerinin, otel yönetimi ile taşeron firma arasında yapılan anlaşmanın feshi iddiasıyla işten çıkarıldıklarını, bunun tam da bir ayak oyunu olduğunu söyleyen Akseloğlu, Grand Hyatt işçilerinin kadrolu işçilerle aynı işi yaptıklarını ve aynı işi yapmaktan doğan haklarını kullandıklarını belirterek otel yönetiminin bu anti-demokratik hukuk dışı tavrını kabul etmeyeceklerini ve 13 Nisan Pazartesi 09.30'da Grand Hyatt Otel İstanbul yönetiminin bu tavrını ka-

muoyu ile paylaşacaklarını belirtti.

Basın açıklamasında Dora Otel işçilerinin 14 Nisan'da Çağlayan Adliyesi'nde mahkemesi olduğu hatırlatılırken, yarın işten atılan Grand Hyatt Otel işçilerinin 08.30'da Harbiye'deki TRT Radyosu önünde buluşarak Grand Hyatt önüne yürünerek burada basın açıklaması yapılacağı belirtilerek emek dostlarına destek çağrısında bulunuldu.

Karadolap Spor Kulübü'nde İlk TİS İmzalandı

Karadolap Spor Kulübü çalışanı spor emekçileri Tüm Emek Sen üyesi olmaları üzerine yapılan görüşmeler olumlu sonuçlandı. 11 Nisan 2015 günü imzalanımla toplu sözleşme, Türkiye spor tarihi açısından da bir ilk olma özelliği taşıyor. Böylece, Türkiye'de ilk defa bir spor kulübü çalışanları sendikalı oldular ve sözleşme imzaladılar.

Sözleşme imzalanması öncesi Tüm Emek Sen genel sekreteri İbrahim Akseloğlu ilk konuşmayı yaptı. Konuşmasına spor emekçilerinin güvenceli iş ve sendikalı yaşam için uzun yıllar emek veren Metin Kurt'u anarak başladı. Bu sözleşmenin aynı zamanda antidemokratik sendika barajlarına karşı demokratik bir kazanım olduğunu, Uluslararası Çalışma Örgütü İLO'nun, Türkiye'nin de taraf olduğu 87 ve 98 nolu sözleşmelerine atfen yapıldığını, sözlerini ekledi.

Karadolap S.K. Başkanı Çayan Durun ise konuşmasında, sözleşmenin spor işçileri açısından mütevazı bir adım oldu-

ğunu, ancak bir ilk olmanın onurunu yaşadıklarını dile getirdi. Dursun, spor sektöründe yaşanan bozulmaya rağmen, Karadolap S.K.'nin sadece bir spor kulübü olmadığını, yerel halkın ve ülkenin sorunlarına da duyarlı olduklarını aktardı.

Yapılan sözleşmelerde şu iyileştirmeler yer aldı;

- 1- Sözleşme 2 yıllık olarak imzalandı
 - 2- Maaşlar birinci yıl 1.100 TL net, ikinci yıl 1.200 TL net
 - 3- Yılda 2 ikramiye, 1. altı ayda 500 TL, 2. altı ayda 500 TL
 - 4- Evlenme ve doğum yardımı, ayrı ayrı 500 TL
 - 5- Ölüm yardımı
 - 6- Her yıl Ekim ayında 200 TL yakacak yardımı
 - 7- Her yıl Eylül ayında öğrenci yardımı, her çocuk için 200 TL
- Ayrıca yıllık izinler, iş kazası veya meslek hastalığı sonucu ölümler gibi konularda da maddi yardımlar konuldu.

Nohut, Pirinç Kepçe, Tava Değil, İnsanızı!”

İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde yemekhanede çalışan Dev Sağlık İşçileri 7 Nisan günü, dört gündür hastane içerisinde sloganlar ve yürüyüşlerle yaptıkları uyarı eylemini hastane bahçesinde yaptıkları basın açıklaması ile sürdürdü. Basın açıklamasına SES Ak-saray Şubesi yöneticileri ve üyeleri

Dev Turizm İş Yönetici ve üyeleri de katılarak destek verdi.

Yemekhane işçisi Hülya Bektaş yaptığı açıklamada 5-10 yıldır hastanede çalışan işçiler olarak yaptıkları işin ve hastaların tedavi sürecindeki önemini farkında olduklarını, hasatların tıbbi müdahaleden sonraki süreçte tedaviye uygun beslenmeleri için hizmet

verdiklerini, her türlü ayrımcılığa rağmen görevlerini aksatmadan sürdürdüklerini belirtti. Sağlık hizmetinin bir ekip hizmeti olduğuna dikkat çeken Bektaş, sağlıktaki taşeron çalışmanın cinayet olduğunu, bu nedenle yıllardır taşeron çalışmaya karşı mücadele yürüttüklerini belirtti. Çalışma Bakanlığı ve Hastane yönetiminin her fırsatta mücadele ile elde ettikleri kazanımları yok saymaya çalıştığını mahkeme kararlarına rağmen ihale usulüyle çalıştırılmaya devam edildiklerini, her türlü hukukun yok sayıldığını söyledi.

Hastane yemekhanelerinde uygulanan taşeronlaştırmanın özel bir yönü olduğunu, yapılan yemekhane ihalelerinde pirinç, nohuta, zeytine, peynire, patatese yer verildiğini ama bunları yemeğe dönüştürün ve hastalara sunan işçilerden, onların ü-

retlerinden, haklarından söz edilmediğini ifade eden Bektaş, yemekhane ihalelerinin yemekhane işçilerini yok saydığını, işçi sağlığı ve iş güvenliğini güvence altına almadığını ve hizmetin ne kadar işçiyile verileceğinin, hangi kurullarla çalıştırılacağına dert edinilmediğini belirtti.

İşçiyile nohut kadar değer vermeyen bu insanlık dışı ihale sisteminin kaldırılması gerektiğini, yemekhane işçilerinin uluslararası sözleşmeler, anayasa ve yasalardan kaynaklanan tüm haklarını kullanabilecekleri şekilde hastanenin kadrolu işçileri haline getirilmesini isteyen Bektaş, evrensel bilginin ve bilimin üretildiği önemli bir kurum olan üniversitelerin köleleştirilmesinin mekanı olamayacağını belirtti.

“İşten Atıldım ve Çok Zor Durumda Kaldım”

Kapitalist sistem insanları yaşamdan kovmaya devam ediyor. İş garantisi ya da iş güvenliği olmadan işçileri sömüren sermaye sınıfı, çıkarları söz konusu olunca, her tür insani değeri ayar altına alıp, insanların yaşamlarını alt üst etmeye devam ediyor.

Genç bir kadın işçi, işten atılma hikayesini anlatmış bizlere. Biz de bunu sizlerle paylaşıyoruz:

Merhabalar, ben Elazığ'dan Eser, herkese selam olsun... Özel sektörlerin sistemi çok kötü ve devlet bu konuda hiç bir şey yapmıyor, yıllardır bu böyle. Şirket sahipleri çok rahatlıkla işçisini çıkartabiliyor.

Ben de sesimi buradan duyurayım dedim.

Bana sitenizi ve ve gazetenizi getirdi bir abim, aynı zamanda akrabam ve onu çok seviyorum. O yüzden size yazıyorum, sesimi Elazığ'dan sizin sayenizde herkes bilsin ve duysun diye...

Ben Elazığ'da 3 aya yakın Şaroğlu şirketinde çalıştım ve iş öğrenmeye başladım. Aradan bir buçuk ay geçti, şefle konuşum dedim, "ben daha önce bu işi yapmadım, benden memnun musunuz değil misiniz" ve dedi "çok memnunuz sıkıntı yok, işine devam et" ben de dedim, "eğer bir gün memnun olmazsanız ya da bir hatam bir yanlışım olursa söyleyin" dedim. "Çünkü nişanlım, 20 bin liraya yakın borcum var, ortada kalmayayım". "Yok" dediler, "sen artık bizimlesin, birlikte çalışacağız, birlikte yü-

rüyeceğiz, sen düşünme".

Bunları dedi ve bir ay sonra işten çıkartıldım. Tabi işten çıkartıldım, iş bulamadım. 3 senedir Elazığ'da yaşıyorum, ailece taşındık evlilik yapacağım için. 3 ay olmadan çıkartıldım beni. Şu anda çok çaresizim ve sesimi buradan duyurmak istedim... işten çıkartıldığım yer Elazığ'da Şaroğlu. Bu şirket bütün meşrubatların dağıtıldığı yer. Alkollü içecekler ve normal alkolsüz içecekler var. Ben de Efes bölümünde çalışıyordum. Çok zor durumda kaldım ve nişanlımdan ayrıldılar beni...

Dile getireceklerim bu kadar, çok teşekkür ederim.

İşçiler Divan Otel Önünde

DİSK'e bağlı Gıda-İş'e üye oldukları gerekçesiyle işten atılan ve 53 gündür direnişte olan 56 Divan Turizm işçisi, eylemlerini şirketlerinin bağlı olduğu Koç Holding'e ait Taksim Divan Otel önüne taşıdı.

D a h a önce de birçok kez Divan Otel önünde basın açıklaması yapan işçiler, 11 Nisan günü de TRT İstanbul Radyosu önünde

buluşarak Divan Otel önüne yürüdü. Divan Otel önüne gelen işçiler burada çevik kuvvet barikatıyla karşılaştılar. Otelin giriş kapısına geçilmesini engelleyen polis işçilerin imza standını otelin yan kısmındaki kaldırımında açmalarını dayattı. Burada imza standı açan işçiler talepleri için imza toplarken bir yandan da bildiri dağıttılar.

İşçiler otel önündeki bekleyişlerini, Gezi ayaklanması sırasında otelin kapılarını eylemcilere açarak göz boyamaya çalışan Koç Holding'in işçi düşmanı kimliği ni teşhir eden konuşmalarla sürdürdüler.

Kokan Tost Değil Taşeron Düzeni

Şubelerinde asıl bankacılık işlerinde taşeron işçi çalıştıran ve çalışanlarının temel haklarını hiçe sayan Odeabank Nişantaşı şubesinde Volkan Kahyalar, yediği tostun koktuğu gerekçesiyle işten atıldı.

14 Nisan günü DİSK Bank-Sen ve Volkan Kahyalar Odeabank Nişantaşı şubesinin önünde yaptığı basın açıklaması ile bu keyfi işten çıkartmayı ve hukuksuz taşeron uygulamasını protesto etti. Eyleme

Bakırköy Belediyesi'nde greve çıkan Belediye İşçileri, Grand Hyatt işçileri de destek verdi. Odeabank'ın önünde buluşan sendikacılar "Kokan Tost Değil Taşeron Düzeniniz" pankartı açtı ve "Volkan Kahyalar İşe İade Edilsin", "Taşeron Yasaklı Herkes Güvenceli Kadro", "Günlük Yemek Ücreti 10 Lira Sonra Neden Tost Yıyorsun" yazılı dövizler taşıdı.

Basın açıklamasını yapan DİSK İstanbul Temsilcisi ve Bank-Sen Genel Başkanı Önder Atay sözlerine buraya gerçekleri açıklamaya geldiklerini, banka ve taşeron

şirketin yalan söylediğini, herkesin bundan sonra gerçekleri sendikadan öğreneceğini söyleyerek başladı. Eylemden önce Odeabank İnsan Kaynakları'nın banka çalışanlarına Volkan Kahyalar'ı sendikandan gönderdiği mesaj sebebiyle işten attığını dair e-mail gönderdiğini belirten Atay, bunun bir anayasal hak ihlali olduğunu ve bu belgelenmiş sendika düşmanlığının hesabını soracaklarını belirtti.

"Müşterilerine oxi-jen hesabı sağladığını söyleyen Odeabank yönetimi, çalışanlarını lağım kokulu şubede çalıştırmakta ve alınteri ile kazanılan bir tostun kokusundan genç bir çalışanı 5 dk'da işten çıkartmaktadır" diyen Bank-Sen Genel Başkanı Önder Atay taşeron işçilerin 10 lira yemek ücreti aldığı Nişantaşı'nda 10 liraya iki tost bile alınmayacağını ve Volkan Kahyalar'ın 10 liraya alabileceği tek tostunu yerken şube müdürü tarafından azarlanmaya çalışıldığını, bu insanlık dışı uygulamayı kabul etmeyeceklerini belirtti.

Greve Çıkan Kadınlardan Mektup Var

Bakırköy Belediyesi BYUAS işçilerinin grevi 17. gününe girdi. Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda çadır kuran işçiler CHP'li belediye yönetimiyle her türlü diyalog yolunu denemelerine rağmen bir sonuç alınmadı. Greve çıkan kadın işçiler hep birlikte grevin 17. gününde hizmet verdikleri Bakırköy halkına bir mektupla seslenerek haklı mücadelelerine destek vermesini istediler. Grevdeki kadın işçilerin mektubunun yayınıyoruz:

"Sayın Bakırköy halkına,

Biz işçiyiz. Bakırköy Belediyesi'nde taşeron şirkete bağlı olarak kreşlerde, kız yurdunda, havuzda, spor salonlarında, derhanede temizlik işlerini yaparız. Yurttaki kız öğrencilerin odalarını temizler banyolarını, tuvaletlerini siler süpürürüz. Kreşlerdeki çocukları kendi çocuklarımız gibi sever, yemeklerini yedirir, tuvaletlerini yaptırır, uyurken malsallar okuruz.

Her birimiz evli barklı, çocuk sahibi insanlarız. İstanbul'da yaşamak, bir maaşla geçinmek çok zordur siz de bilirsiniz. Asgari ücret 900 lira, en ucuz ev kirası 750 liradır. Çocuklarımız büyüyüp, derhaneye, üniversiteye gitmeye başlayınca eskiden yeten maaşımız yetmez oldu. Mecbur kaldık iş aramaya. Belediyede bulduk, dedik 'iyidir', 'saati bellidir', 'hafta sonu tatili vardır', 'servisi vardır.'

Taşeron işlerde çalışmak zordur, bilmezsiniz patron kim, işveren kim? Kim müdür, kim amir? Hizmeti halk için üretiriz, belediyenin bütçesi halkın vergileriyle oluşur ama herkes patrondur. Azarlar, aşağılar, küçümser, yaptığım işi beğenmezler. Servislerde en arkada otururlar, ön taraflar memurlarınmış sonradan öğrendik. Her yıl ihale yaparlar, sözleşmeler yenilenir. Uykularımız kaçır, ya işsiz kalırsak, ya patron bizimle çalışmak istemezse diye. Korkar, susar çaresizce kaderimize razı geliriz. Geçen seneydi hiç unutmuyoruz ihalelerin zamanı hepten kıaldı; 2 aylık, 3 aylık, sözleşmeler yaptılar. Mart, Nisan, Mayıs 2014'te maaşlarımızı tam 3 ay vermediler, sigortalarımızı yatırmadılar. Korktuk, dedik 'bizi atacaklar, sesimizi çıkarmayalım elbet düzelir, yönetim yenidir, işi öğreniyordur.' Sonra maaşlarımız yatmaya başladı bir de baktık, 1.500 lira olan maaşımız 1.050 liraya düşmüş. 3 ay maaş alamadan çalıştığımızda her yere borçlanmıştı, kredi çekmiş, kredi kartlarına yüklenmiştik. Nasıl olsa düzelir dedik, daha da kötü olduk. İnsan içine çıkamadık.

Toplandık bir araya geldik, bu paraya bu pis iş yapılmaz dedik. Sendika varmış biz de sendikacı olalım, sendika haklarımızı korusun istedik, anayasal hakkımız olduğunu öğrendik. 90 kişi bir günde sendikaya üye olduk. Sonra Çalışma Bakanlığı'ndan yetki geldi, toplu iş sözleşmesi yapabilirsiniz diye. 6-7 ay belediye başkanımız hiç masaya oturmadı, siz ne istiyorsunuz diye sormadı bile. Sonra işyeri temsilcisi arkadaşımızı işten attılar, korkutmak istediler, sesimizi kısıt biraz, bir de baktık ki Kurban Bayramı'nın arifesinde sözleşme bitmiş, işsiz kalmışız, tam 8 gün bekledik, yine sözleşme yaptılar, bu seferde yılbaşı akşamına kadar, yılbaşı akşamında sözleşmenin günü doldu hepimiz yeni yıla işsiz girdik, 1-2 gün sonra tekrar giriş yaptılar. Sonra havuzda çalışan 3 arkadaşımızı işten çıkardılar. Yetmezmiş gibi kadın sendika temsilcisi arkadaşımızı hayvan barınağına sürdüler, bizim hakkımızı aramasını hayvan barınağına sürdüler, bizim hakkımızı aramasını hayvan barınağına sürdüler.

Dedik 'bu böyle gitmeyecek', sendikadan öğrendik torba yasayla hükümetin adamları yeni yasa çıkarmış. Taşeron işçiler de sendikadan yararlanabilir, toplu iş sözleşmesi yapabilir, haklarını güvenceye alabilir demiş. Belediye başkanından tek isteğimiz iş güvenliği. Kurban Bayramında, yılbaşıda olduğu gibi yine işsiz kalmak istemiyoruz, o günleri yeniden yaşatmasınlar bize. Maaşlarımızı düşürmesinler, bizi korkutmasınlar, gururumuzla oynamasınlar. Evlerimize ihtarname gönderip küçük düşürmesinler. Bizler çocuk değiliz, hepimizin aklı fikri var. Kimse bizi kandıramaz, ne için greve çıktığımızı, biz de belediye başkanı da, başkan yardımcılar da, müdürler de çok iyi bilirler. Bizim tek derdimiz, ekmeğimizi alın terimizin karşılığını almaktır, küçük hesaplarla işimiz olmaz. Bize iftira atmasınlar, yeter artık gururumuzla oynamasınlar.

Grevdeki Kadın İşçiler"

BEDAŞ İşçileri İşe İade Ediliyor

Güvenceli iş istedikleri için işten atılan 27 Enerji Sen üyesi BEDAŞ iş-

çisi, eylemlerinin 247. gününde işe iade davasını kazandı.

Duruşma, 8 ay sonunda tamamlandı. Yargı sürecinin uzaması gibi olumsuz bir etken olsa da işçilerin iş güvenliği ve örgütlenme hakkı mücadelesi için oldukça önemli bir kazanım elde edilmiş oldu. BEDAŞ işçileri, mahkemeyi kazansalar da, işbaşı yapana kadar fiili mücadeleye devam edeceklerini, çadırlarını kaldırmayacaklarını söylediler.

İşten Atılan Tüvtürk İşçileri Eylemde

Kocaeli Köseköy ve Gebze Tüvtürk Araç Muayene'de (TEM AŞ ait) Tümtis Sendikasına üye 47 işçi işten çıkarıldı.

4 Nisan Cumartesi akşamı mesai bitiminde işçileri bir araya toplayarak tebligat okundu, ardından işletmeye doluşan çevik kuvvet polisleri, işçileri işyerinden çıkardılar.

İşten atılan ve polis zoruyla işyerinden atılan işçiler, 6 Nisan itibarıyla Tüvtürk'ün Köseköy ve Gebze İstasyonları önünde direnişe başladılar.

Proletaryanın Dolaysız Mücadelesi

Ali Varol Günel

Bütün toplumsal, siyasal olayların gelip düğümlendiği bir nokta var; bu nokta, son sözü söyleyecek olan proletaryanın tarihsel rolünü oynamak üzere harekete geçmesidir. Proletarya, harekete geçmediği sürece, olaylar üst üste yığılsa da, toplumun diğer kesimlerinin eylemleri bir ayaklanma boyutuna ulaşsa da, "tarihin bayramları"ni görmek mümkün olmuyor; proletaryanın bir sınıf olarak o devasa gövdesini göstermemesi, hep "kesilmiş bir kol gibi/ omuz başımızda(ki) boşluğu"nu koruyor.

Türkiye ve K.Kürdistan'da onyıllardır sınıf savaşımı, bir iç savaş düzeyinde sürüyor. Taraflar birbirlerinin güçlerini sayısız kez sınadılar. Birinin diğerine üstünlük sağlayarak iç savaş kendi lehine sonuçlandırma çabası, bugüne kadar sonuç vermedi. Burjuva iç savaş da, devrimci iç savaş da araftan geçip sonuç alıcı eyleme dönüşmedi. En son Haziran Ayaklanması ile devrimci kitle eylemi zirvesine ulaştı; ama o da esas olan şey, devrimde proletaryanın dolaysız mücadelesi gücünü yeterince hissettiremediği için, bir bekleme sürecine girdi. Olayların nereden tekrar bir sıçrama yaşayacağını şimdiden kestirmek güç; ama Lenin'i 1917 Şubatı'ndan çok değil 1 ay önce "devrimin yaşlı kuşaklarının devrimin büyük çatışmalarını göremeyebileceği" talihsiz öngörüsüne götüren şeyin, bu topraklarda leninistleri yanıltamayacağı söyleyebiliriz. Elbette diyalektik öngörü, 1848 devrimlerinde, "yeni bir devrim ancak yeni bir ekonomik kriz ardından geleceğini" söyleyen Marx ve Engels'i yanıltabildiği gibi, bizleri de yanıltabilir. Olayların olanca karmaşıklığı içinde bütün yönleriyle kavranması her zaman mümkün olmayabilir. Tarihin determinist yorumlanması da bir kestirmede bulunmaktan çok, olası eğilimlerin bir çizgi haline gelmesinin saptanmasından ibarettir, yoksa bazılarının sandığı gibi, kestirmelerde bulunmak, Spinozacı bir mantıkla "her sınırlamanın bir yadsıma olduğunu" söylemek anlamına gelmez.

Sınıflar mücadelesi, kendi doğal, nesnel seyrinde devam ediyor. Bu süreç, geri çekilme, duraklama ve sıçramalarla yol alıyor. Nesnellik kendine öznel bilinci de katarak, yeni nicelikleri ve nitelikleri biriktirerek, asla durağan olmayan bir biçimde kendini aşarak, bir üst düzeyde yeniden üretmek ilerliyor. Artık her türlü rutin, devrimciliğin ölümü anlamına geliyor. Rutinin dışına çıkmayan bir toplumsal pratik, zamanla köreliyor ve kendi sonunu hazırlıyor. Tıpkı mitolojideki Sisypheos pratiği gibi, içinde yer alan her şeyi, herkesi yoruyor, tüketiyor. Her yerde sıçramalı gelişmelerin yaşandığı bir ortamda ilerlemeyen, devrimin gelişimine ayak uyduramayan herkes, her şey geriliyor.

Anın görelî duraksamaları zaman uzadıkça, yaşamın akışı içinde fiziğin süredurum yasası gereğince kalcılaşıyor. Aynı şekilde sıçramalar da yeni sıçramaları getiriyor. "Aynı kiraz dalı aynı rüzgarda/ sallan(mıyor) bir daha"...

Böyle bir ortamda, proletaryanın bağımsız sınıf tavır büyük önem kazanıyor. Tarih, kişilerin kafasının içindeki şeyler değil de, gerçek hareketin kendisi olduğuna göre, proletaryanın dolaysız eylemleri, bir devrim için olmazsa olmaz bir önem kazanıyor. Üretimde oynadığı rol gereği, bütün bir toplumu peşinden sürüklemeye yeteneğine sahip yegane sınıf olarak proletaryanın atacağı her adım, toplumun diğer sınıflarınca nefesi tutulmuş şekilde izlenecektir. Tabii, pasif bir tavır, "bekleyelim görelim" kolaylığı değildir. Sonucu tayin edebilecek, üretimi durdurabilecek sadece proletarya olduğu için herkesin gözü kulağı onda olacaktır. Onun tavır moda tabiriyle "kelebek etkisi" yaratacağıdır.

Tarihin hiçbir döneminde, "proletaryanın dolaysız mücadelesi"ne (Lenin) bu kadar ihtiyaç duyulmamıştı. Ortalık yerde, dünyanın her tarafında irili ufaklı bir çok eylemler oluyor, iç savaşlar dünyanın bir çok yerinde sürüyor; ama her şeyi yerli yerine oturtacak olan, "at izini it izinden ayırmamızı" sağlayacak olan, proletaryanın dolaysız mücadelesi olmadan sonuç almak, zaferi göğüslemek mümkün olamayacaktır. Bu nedenle dikkatlerimizi bir kez daha sınıf mücadelesine, proletaryanın örgütlenmesine ve devrimci eyleme yönelmesine çevirmek zorundayız. Eski bir işçinin dediği gibi: "Zaman çok şeye gebe; ama siyaset, insan etkinliği."

Bakırköy Belediyesi İşçileri 29 Günün Ardından İşbaşı Yaptı

İşten atılan Bakırköy Belediyesine bağlı Bakırköy Yaşam ve Ulaşım AŞ işçileri, Özgürlük Meydanı'na kurdukları Grev Çadırı'nda eylemlerini 29 gün boyunca sürdürdüler. Belediye işçileri, eylemlerinin 29. gününde belediye ile anlaşma yapılarak 20 Nisan günü işbaşı yaptılar.

29 gün süren grevin 16 günlük hikayesini gazetemizin önceki sayısında aktarmıştık. O günden bugüne geçen süreyi de bu sayımızda sizlerle paylaşıyoruz.

6 Nisan:

Bakırköy Belediyesi BYUAŞ işçilerinin grevi 17. gününe girdi. Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda çadır kuran işçiler, CHP'li belediye yönetimiyle her türlü diyalog yolunu denemelerine rağmen bir sonuç alamadı. Greve çıkan kadın işçiler hep birlikte grevin 17. gününde hizmet verdikleri Bakırköy halkına bir mektupla seslenerek haklı mücadelelerine destek vermesini istediler.

7 Nisan:

Her geçen gün dayanışma ve destekler artıyor. Bakırköy Belediyesi Grev Çadırı sayfasından paylaşılan her türlü bilgi ve haber bir çok emek dostu tarafından paylaşıyor. Grevdeki BYUAŞ işçileriyle dayanışma için bir de imza kampanyası başlatıldı.

Yaşam ve Spor Köyü'ne müfettişler gelerek denetim yaptılar. Grev gözcüleri müfettişleri havuzda çalışmakta olan cankurtaran bulunmadığı konusunda bilgilendirdiler. Yöneticiler durumdan korkmuş olacaktı ki, greve çıkıldığında beri hizmete açık olan havuzda 7-8-9-10 Nisan tarihlerinde havuzda tadilat yapılacağı ve hizmet verilemeyeceğine ilişkin ilanlar asıldı.

8 Nisan:

BYUAŞ işçileri, sınıf bilinciyle hareket ediyor ve mücadele eden diğer sınıf kardeşlerine destek veriyor. BYUAŞ işçileri grevin 19. gününde, eylemdeki Divan Turizm işçileriyle dayanışmak için 4. Levant'te yaptıkları basın açıklamasına katıldı.

Spor ve Yaşam Köyündeki bazı birimlere cep telefonuyla konuşulması ve bekleme salonunda oturulmasının yasak olduğuna ilişkin duyurular asılması ise belediye yönetiminin işçilerin sık sık dile getirdikleri baskı ve mobingin bir kanıtı olarak sosyal medyada dolaşıyor.

9 Nisan:

Grevin 20. gününde, işten atılan Tüm Emek Sen üyesi Grand Hyatt Otel işçileri grev çadırını ziyaret ederek dayanışma içinde olacaklarını belirttiler. Belediye yönetimi Genel İş Sendikası'na geçmeleri yönünde baskıya devam edip "Seçim süreci olduğu için CHP'ye karşı oynuyorlar" söylemleriyle grevi kırmaya çalışıyor. BYUAŞ yönetimi tarafından greve çıkan işçilere ihtarnamele gönderiyor.

Bakırköy Belediyesi Greviyle Dayanışma Platformu bileşenleri BYUAŞ işçilerinin Cumartesi günü yapacağı kitlesel yürüyüşü duyurmak için ajitasyon konuşmaları eşliğinde el ilanları ve bildiri dağıtımları, geniş çaplı bir afişleme çalışması yapıldı.

11 Nisan:

Bakırköy Belediyesi Atatürk Spor Ve Yaşam Köyü'nde BYUAŞ adlı taşeron şirkette çalışan işçiler toplu iş sözleşmesi talebiyle çıktıkları grevin 22. gününde dayanışma platformu bileşenleriyle İncirli Dikilitaş'tan Bakırköy Özgürlük Meydanı'na kitlesel yürüyüş gerçekleştirdi. Eyleme platform bileşenlerinin yanı sıra Belediye İş Sendikası

üyeleri, Türk-İş Bölge Temsilciliği'nden Faruk Büyükkucak ve yöneticiler de basın açıklamasına katıldılar. Basın açıklamasının ardından Pınar Aydınlar ve Grup İsyan Ateşi kısa bir müzik dinletisi verdi.

12 Nisan:

Bakırköy Belediyesi BYUAŞ işçileri grevin 23. gününe sınıf dayanışmasıyla başladı. 12 Nisan sabahı işten atılan Tüm Emek Sen üyesi Dora Otel işçilerinin her Pazar günü yaptıkları yürüyüş ve basın açıklamasına katıldılar. BYUAŞ işçisi Erman Berk Çelik, Dora Otel işçilerinin mücadelesini yakından bildiklerini, Dora Otel işçilerinin bu mücadeleyi kazanacaklarına inanacaklarını belirtti.

13 Nisan:

Belediye İş üyeleriyle sohbet sırasında Belediyenin Meclis üyeleri de geldi. Meclis üyelerinin "Arkadaşlar siyaset yapmayın, siz işinize bakın, grevinize bakın" şeklindeki tahrik edici sözleri yıllardır Bakırköy halkına hizmet veren ve taleplerini net bir şekilde açıklayıp toplu sözleşmeyle güvenceli bir iş isteyen BYUAŞ işçilerine saldırısı CHP'li Bakırköy Belediyesi yönetiminin "emekten yana", "işçi dostu" şeklindeki söylemlerinin ne kadar sahte olduğunu bir kez daha ortaya koydu.

BYUAŞ işçileri Soma madende katledilen 301+? maden işçisini ve yaşanan katliamı da unutmadılar. Soma maden işçilerinin katliamı davasının Akhisar'a alınması ve sanıkların mahkemeye getirilmemesini protesto etmek, Soma, Zonguldak, Ermenek'teki iş cinayetlerinin taşeron çalışma sisteminden kaynaklandığına dikkat çekmek için meydana ellerinde dövizlerle bir süre oturma eylemi yaptılar.

Akşam Volkan Yaraşır ile 3. eği-

tim çalışması yapıldı. Zevkle dinlenen anlatımın ardından coşkuyla "Yenilmeyeceğiz, Kazanacağız, Kazanacağız, Kazanacağız" denildi bir kez daha.

17 Nisan

Grevdeki BYUAŞ işçileri 28. günlerinde CHP İstanbul İl Binası önünde eylem yaptı. İşçiler 4. Levant'teki CHP İl binası yakınında araçlardan inerek sloganlarla CHP binası önüne geldi. Basın açıklamasından sonra Belediye İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı Erol Özdemir ile birlikte işyeri komitesinden 3 işçi görüşme yapmak üzere CHP il binasına girdi. İşçiler görüşme sırasında da sloganlarla eylemi sürdürdüler.

Grevdeki BYUAŞ kadın işçileri, 58 gündür eylemde olan Divan Turizm işçilerini ziyarete giden İSİG Kadın Meclisi aracılığıyla bir dayanışma mektubu gönderdi.

Öğleden sonra Belediye İş Sendikası Genel Başkanı Nihat Yurdakul grevdeki işçileri ziyaret ederek işçilerin talepleri üzerine sohbet etti.

Akşam saatlerinde Bakırköy Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu'nun sosyal medya hesabında "Belediye İş Sendikası Genel Başkanı Sayın Nihat Yurdakul ve değerli yöneticileriyle genel prensipler yönünde uzlaşma sağlanmış ve grev Pazartesi günü itibariyle sona erdirilmiştir." ifadesini kullanması dikkat çekti.

18 Nisan:

Grevin 28. gününde Belediye İş Sendikası Genel Başkanı Nihat Yurdakul ve Bakırköy Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu arasında gece 22.00 civarında işçiler ve sendika şubesi yönetiminden kimse olmaksızın görüşme gerçekleştirildi.

Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu'nun sosyal medyadan sendika yönetimiyle prensipte anlaşmaya varıldığı ve Pazartesi itibariyle çadırın kaldırılacağı yolundaki paylaşımı ise işçiler tarafından iradelerinin yok sayılması olarak görüldü ve öfkelenmelerine neden oldu.

Gece bu paylaşımı gören ve haber alan işçiler çadıra gelmeye başladılar. Öğle saatlerinde Bülent Kerimoğlu grev çadırına gelerek sendikanın genel merkezine yaptıkları görüşme sonrasında anlaşmaya varıldığı CHP parti örgütü ve belediye yönetimi olarak işçiden yana, emekçinin yanında olduklarını, emekçilerin örgütlenme haklarına saygı duyduklarını belirten açıklamaları ise işçilerin tepkilerine neden oldu. İşçiler "bizim temsilcimizin olmadığı bir yerde nasıl anlaşmaya varılıyor: Biz ne kazanıp ne

kaybettiğimizi sormuyoruz, bizim irademiz orada yokken anlaşma olamaz" şeklinde tepki göstererek "Grev İşgal Direniş!" sloganı atıldılar.

Akşam doğru Belediye İş Sendikası 2 Nolu Şube yöneticileri ve işçiler geniş bir toplantı aldılar. Toplantıda da işçilerin bir çoğu Belediye İş Genel Merkezi'nin bu tavrını aylardır mücadele veren ve 29 gündür grevde olan işçinin iradesini yok sayarak onlardan ve sendikadan bir temsilci olmaksızın böyle bir anlaşma yapılmasını "işçiyi satmak" olarak değerlendirdiklerini dile getirdiler.

Sendika yöneticileri yapılan görüşme ve anlaşmanın içeriğini aktardı.

Anlaşmayı değerlendiren ve bundan sonraki süreçte tavırlarının nasıl olacağı konusunda fikir alışverişinde bulunan işçiler toplantıdan grev çadırını kaldırma kararıyla çıktılar.

Ardından grev çadırı önünde Belediye İş sendikası 2 Nolu Şube yöneticileri tarafından yapılan basın açıklamasında grevin işçiler açısından önemli bir tecrübe ve pek çok açıdan kazanımla sonuçlandığı ifade edildi. Yapılan anlaşma ile toplu iş sözleşmesinin Yüksek Hakem Heyetine bırakıldığı ve sonucun 60 gün içinde belirleneceği ifade edildi. Atılan işçilerden 3'ünün geri alınacağı, işçilerin 20 Nisan Pazartesi günü işbaşı yapacağı açıklandı. İşbaşı yapan işçilerin işyerlerinde sorunlarının çözülmemesi halinde konunun takipçisi olunacağı ve işçilerin birlikte tavır alacakları belirtildi.

İşten atılan Tüm Emek Sen üyesi Dora Otel İşçileri ve Grand Hyatt Otel işçileri ve BYUAŞ İşçileriyle Dayanışma Komitesi de yaptıkları konuşmalarla BYUAŞ işçilerinin yanında olduklarını ifade ettiler.

Açıklamaların ardından sloganlar atılarak desteğe gelen emek dostlarıyla halay çekildi ve grev çadırı kaldırıldı.

20 Nisan Pazartesi sabahı grevdeki BYUAŞ işçilerini temsilen bir grup işçi yaşam köyü tesislerine giderek İdari Bina önündeki grev pankartını indirip İdari Bina'da kart basarak farklı birimlerdeki arkadaşlarını da işyerlerine uğurlayarak işbaşı yaptılar.

Gazetemiz baskıya girerken aldığımız habere göre; 20 Nisan Pazartesi günü işe başlayacak üç kişi işbaşı yaptırılmadı. İşçilere, "Bizim istediğimiz yerde çalışacaksınız" ve "mahkemedeki davanızı geri çekeceksiniz" baskısı yapılıyor.

SUYUN ÖYKÜSÜ

EKA Emekçi Kadınlar olarak anlamlı bir etkinliğe ev sahipliği yaptık. Yiğit, yürekli bir kadın savaşçının inançlı ve çelikten iradenin etkin olduğu devrimci yaşamı andık.

Sibel Sürücü...

Söylenecek çok şey var Sibel yoldaş için. Dilin anlatmaya yetmediğini göz tamladı.

Suyun Öyküsü...

Su gibi berrak, su gibi durmaksızın akan, su gibi aktığı yolu bulan. O'nu tanıyanların, yoldaşlarının, onun mektuplarının, şiirlerinin yaşadığı öykü.

Sibel Sürücü 19 Aralık 2000 de Hayata Dönüş adı verilen katliam sonrası zorla Kartal zindanına sevk edilmiş, hücrede bir yaşamı asla kabul etmez, diyen yüzlerce tutsakla birlikte ölüm orucu eylemine başlamıştı. Kararlı, güçlü, devrimci kişiliği ile son ana kadar eylemini sürdürmüş, düşmana boğun eğmemiştir.

Sibel Yoldaş, "kadın bir kere mücadele etmeye görsün, asla vazgeçmez"i yaşamıyla somutlaştırmıştı. Genç yaşlarda atıldığı devrimci mücadelede; sabırlı, naif-duygusal yapıya sahip olmasına rağmen hiç tereddüt etmeden en riskli görevlerde yer alıp düşmana diz çöktürmüş,

doğaya-bilime olan merakı onun cezaevinde kıt kaynaklarda farklı icatlar yapmaya zorlamış, eyleminin son günlerine kadar şiir yazmaktan, öğrenmekten, öğrendiklerini yaşamına geçirmekten vazgeçmemiş yoldaşımız. Biz Leninist kadınlara kendi gibi kocaman bir miras bıraktı.

"Bu uzun, upuzun destana yüreğinden ve bilincimden kopan bir dize ekleyebilmek beni nasıl mutlu ediyor bilemezsiniz. Yaşamda kalmamanın beni ben yapan; yüreğime ve bilincime güneşin çiçeklere verdiği gibi renk ve yaşama sevinci veren değerlerime bağlı kalmamın büyük onurunu yaşıyorum. Güneş, su ve toprak bir çiçeğin ya-

şamaması için yeterlidir. Bir Leninist'in yaşamaması için ise koşullar ne olursa olsun Leninizm'in o yaldızlı tarihine eklenebilecek bir satır bulabilmesi yeterlidir."

28 Mart'ta Kartal zindanından zorla müdahale için hastaneye götürülürken yoldaşlarına "Biz dostu da düşmanı da biliyoruz. Sızdırma bir yaşamı asla kabul etmeyeceğim. Sizden asla vazgeçmeyeceğim" demiş yoldaşımız.

Yaşamının merkezine işçi sınıfının mücadelesini koymuş ve mücadelenin gerektirdiği her alanda yer almış. Genç bedenini ölüme yatıracak kadar fedakar, eylemini sonuna kadar sürdürebilecek çelikten iradeye sahip.

"Ben Ölüm Orucu savaşçısı olarak bu eyleme katılmış olmayı Leninist olmanın doğal bir gereği sayıyorum, yine de Ölüm Orucu savaşçısı olduğumda bundan büyük bir onur duyduğum ama bu onur, Leninist olmanın verdiği onurdan daha büyük değildir."

Sibel Sürücü 22 Nisan 2001 günü Ölüm Orucu eyleminin 127. gününde ölümsüzleşti.

Belgesel gösterimi sonrası Emeğe Ezginin bayraklaşanların ardından ezgileriyle Sibel'i yaşadık. Suyun Öyküsü burada bitmedi. Biz Leninist kadınlar yolun sonunu görmeden bu öyküyü yarım bırakmayacağız. Bu öykü zaferle taçlanana kadar.

ZAFERE KADAR DAİMA...

Sibel Sürücü Ölümsüzdür

22 Nisan 2001... Ölüm Orucu eyleminin 124. gününde kalbi son kez attı... Sibel Sürücü...

19 Aralık Zindan Savaşlarında Ümraniye zindanında 4 gün boyunca savaşmış, Kartal Zindanı'na götürüldüğünde başladığı açlık grevini Ölüm Orucuna çevirmiş gençcekle bir Leninist kadın...

Çok genç yaşta devrimci mücadele ile tanıştı, önce memleketi Tokat'ta, ardından İstanbul'un emekçi semtlerinde sürdürdü devrimci mücadelesini Sibel Sürücü... Emekçi halklar adına verdiği sosyalizm mücadelesi, onu gecekondulardan 13 Mart GKB Merkez Komitesine taşıdı.

Bir süre sonra tutsak düşen Sibel Sürücü kavgasına zindanlarda devam etti. 19 Aralık'ta devletin zindanlara olanca vahşeti ile saldırmasıyla 4 gün sürecek dişe diş savaşın başı dik çıkan Sibel Sürücü, "burada yaşanmaz ölünür" dediği F Tipi zindanlarda yaşam için Ölüm Orucuna başladı.

Zayıf bedeni 124 gün dayandı bu eyleme. Yoldaşlarından da koparılıp zorla müdahale için Bayrampaşa Zindanına götürülen Sibel Sürücü, 19 kiloya kadar düştü; müdahaleyi kabul etmedi ancak kalbi bu mücadeleyi sürdürmedi ve 22 Nisan günü ölümsüzleşti. Sibel Sürücü, kavgasını sürdürdüğü yoksul emekçi halkların yanına defnedildi. İkitelli Ayazma mezarlığına defnedilen Sibel Sürücü'nün sermaye ile savaşımı burada da bitmedi. Mezarı, 2013 yılında Ağaoglu'nun yapacağı inşaat için pek çok mezar ile birlikte ailesinden habersiz Haramidere Gülbahçe Mezarlığı'na taşındı.

Sinemacılar ve Sinemaseverler Sansüre Karşı Sokakta

18 Nisan günü İstiklal Caddesi bu kez sinemacıların eylemine ev sahipliği yaptı. Son dönemde film festivallerine yönelik engellemelere karşı, sansüre imkan tanıyan kanunların ve ilgili yönetmeliklerin iptali talebiyle Sansüre Karşı Özgür Sinema Yürüyüşü saat 16.00'da Fransız Kültür Merkezi'nden başlayıp Atlas Sineması'nda son buldu. Yürüyüşün ardından ise Abbasağa Parkı'nda bir forum düzenlendi. Bu forumda 1977'deki Sansüre Hayır yürüyüşünü anlatan Yollara Düşük belgeseli gösterildi.

Sinemacıları ve sinemaseverleri sokağa çıkararak olay 34. İstanbul Festivalinde yaşanan sansür olayı oldu. Ertuğrul Mavioglu ile Çayan Demirel'in Bir Gerilla Belgeseli Bakur/Kuzey adlı belgeselinin gösterimi, belgeselin Eser İşletme Belgesi olmadığı gerekçesiyle, planlanan gösterim tarihinden bir gün önce engellendi. Mesele ise iddia edilen gibi eser işletme belgesinin olmaması değil, gerillanın hikayesinin anlatılmasıdır. Sinemacılar bu sansüre karşı filmlerini festivalden çektiler. Ve yarışmalar iptal oldu. Aynı tepki Ankara Film Festivali'nden de geldi. Belgesel ve Kısa Film yarışmaları iptal oldu.

"Sansüre karşı özgür sinema" pankartı taşınan yürüyüşte, "Filmi durdurma sansürü durdur", "Faşizme karşı özgür sinema" eşliğinde yapılan yürüyüş Galatasaray Meydanı'nda son buldu. Burada grup adına yapılan açıklamayı, oyuncu Defne Halman okudu.

Yazılı açıklamayı okuyan Halman, "Hepimizin bildiği gibi yönetmenliğini Çayan Demirel ve Ertuğrul Mavioglu'nun yaptığı 'Bakur' filminin, Eser İşletme Belgesi bahane edilerek 34. İstanbul Film Festivalinde sansürlenmesi sinema dünyasında büyük bir tepki ile karşılaştı. Kuşkusuz Türkiye'de bir film devlet tarafından sansürlenmesiyle ilk kez karşılaşmıyoruz. Bugüne kadar Yılmaz Güney'den Metin Erksan'a, Handan İpekçi'den Kazım Öze'ye bir çok değerli yönetmenimizin filmlerinin izleyiciyle özgürce buluşması engellendi. Tıpkı 1977 yılında Ankara'ya doğru yola çıkan binlerce sinemacı gibi, tıpkı 1988'in İstanbul Film Festivali'nde sansüre karşı bizimle aynı yolu yürütenler gibi, bizler de bugün aynı şeyi haykırıyoruz: sansüre Hayır!" dedi.

Geçmişte 'Susuz Yaz'ın ahlağısız bulunup sansürlendiğini hatırlatan Halman, "Umud ya da Hakkari'de Bir Mevsim nasıl ülkeyi yoksul gösteriyor diye yasaklandıysa, bugün Dersim 38, Berivan, Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek ve Bakur gibi sayısız film de aynı sansürcü zihniyetin hedefi haline gelmiştir. Yasaklayan zihniyet ayındır, aradan geçen yıllarda sadece gerekçeler ve araçlar değişmiştir" dedi.

Halman, "Önümüzdeki dönemde filmlerin ve festivallerin çok daha büyük engellemelerle karşılaşma olasılığı yüksek görünmektedir. Her türlü sanat üretiminin özgürce yapılmasını sağlamakla yükümlü Kültür Bakanlığı'nın sinemanın özgürlük alanını bu tip baskılarla daraltmasını kabul etmiyoruz. Kültür Bakanlığı'nın bir an evvel 'Bakur' filminin özgürce gösterilmesi için gerekli adımları atmaya davet ediyoruz. Sansüre karşı verilecek uzun soluklu mücadelenin ilk adımı olarak, festival gösterimindeki Eser İşletme Belgesi zorunluluğunun acilen kaldırılması talep ediyoruz" dedi.

Defne Halman'ın ardından yönetmen Kazım Öz, aynı açıklamayı Kürtçe olarak okudu. Açıklamanın ardından eylem sona erdi.

Eylemin ardından Abbasağa parkında bir forum düzenlendi. Katılanların çoğunluğunu sinema emekçileri oluşturdu. Forumda Yollara Düşük belgeselinin gösterimi ile başlandı. Belgesel 1977 yılında sinema emekçilerinin sansüre karşı İstanbul-Ankara yürüyüşü üzerine. Kimler yokki bu yürüyüşte. Türkan Şoray, Fatma Girik, Tarık Akan, Kadir İnanır. Sansürü konu edilen bu belgesel sansüre uğramış Antalya ve İstanbul Film festivalinde gösterilmemiştir.

Forumda, sansürün gerekçesinin bugün bu iken başka zaman başka bir şey olacağını dile getirdiler. "Dün konu Gezi'ydi, bugün PKK; yarın belki de Recep Tayyip Erdoğan olacak."

Ayıışığı'nın Çocuk Oyuncuları Size "Üç Taşın Masalı"nı Anlatacak... Dinlemek İster Misiniz?...

Halkalı Kültür ve Sanat Merkezi

28 Nisan 2015 Saat 20,00

Atakent Mah. 2. Etap Halkalı Toplu Konutlar, 2. Etap Girişi, Halkalı, Küçükçekmece, İstanbul

www.ekinsanat.org / 212 249 44 43

Ayıışığı Çocuk Oyuncuları'nın Cihan Özdeniz yönetmenliğinde hazırladıkları Üç Taşın Masalı adlı tiyatro oyununa hepinizi bekleriz...

Atakent Mah. Halkalı Toplu Konutları 2. Etap Girişi Küçükçekmece / İstanbul

Kibele'nin Kadınları Antakya'da

26 Nisan Pazar günü Samandağ Yeni Çarşı Kompleksi'nde saat 20.00'da yapılacak olan tiyatro etkinliğimize tüm dostlarımızı davet ediyoruz...

Kybele'nin Kadınları

DEVİNİM TİYATRO ATÖLYESİ

Yazan: Devrim Tiyatro Atölyesi
Yöneten: Kemal Oruç

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

Yeni Çarşı Kompleksi - Samandağ
26 Nisan 2015 20.00

UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA

Çoktandır uç vermiş olan Felaketin

Şarkısını söyleyeceğiz size...

Bugün kaybetmiş olan

Ama gelecekte kazanacak olan

Biz kadınların şarkısı bu...

Kimi zaman Lirik anlatımın olduğu oyun, yabancılaşmalarla mizahı, epik tiyatroya birçok ögesini taşıyarak, kadının yenilgilerini anlatan ama çöşkünün, umudun hiçbir zaman tükenmediği, güçlü kadınların hikayelerini gösteriyor...

Kobane'den....

Telefondaki "yarın sabah geçiyoruz" sözüyle hemen çantamı kapıp yola koyuluyorum. İki defa kapısından döndüğüm Kobane'ye yolculuk.

"Kobane düştü düşecek"... Ortaçağ karanlığının tüm vahşetiyle saldırdığı günlerde RTE'nin bayram sevinciyle söylediği bu sözler geliyor aklıma. Yüreğimin bir mengineye sıkıştığını hissedip "düşmeyecek, sen düşeceksin, Kobane düşmeyecek" haykırışıyla ayağa fırlayışım... Uğruna tüm sokakların ateşe verildiği, silahlı kalkışmanın patladığı Kobane...

Sınıra geliyoruz. Mürşitpınar kapısı kapalı. Hani IŞİD'li katillerin bombalı araçla Türkiye kısmından geldiği sınır kapısı... Geçişler yaklaşık 1 km kadar batıya kaymış. Yeni bir kapı yapılmış. Orada öğreniyoruz bu "yeni kapı"nın kısa süre öncesine kadar YPG kontrolünde olduğunu. Bu bölgenin daha önce devletin IŞİD'e bıraktığı bir yer olduğunu, buradaki çam ağaçlarında dinci sürüsünün keskin nişancılarının çokça kayba neden olduğunu anlatıyorlar. Çatışmalarda YPG bölgeyi katil sürüsünden temizleyip ele geçirmiş. Daha sonra yapılan görüşmeler sonucu TC'ye bırakılmış. Kapının her iki tarafında çatışmaların izleri var.

Kapı açılıyor. Nihayet Kobane'deyiz. Günümüzün Stalingrad'ında!

Yıkıntılar üzerinde dev bir YPG bayrağı. Sokaklarda çocuklar, çamaşır asan kadın, açılmaya çalışılan tek tük dükkanlar... Yol "Aşti Meydanı'na gidiyor. Yürüyoruz. Bu kısımda yıkım sınırlı. Meydana geldiğimizde daha büyük yıkımlar görülüyor. Eski hastaneyi görüyoruz. Bomba yüklü kamyonla yapılan bir intihar saldırısının sonucu

tamamen çökmüş. Sora sora ilerliyoruz. En sonu derme çatma avlu içinde bir merkeze ulaşıyoruz. Burası halkın sorunlarını ilettikleri bir merkez. Halk Evi gibi bir anlamı var. Çok sıcak karşılıyorlar bizi. Yokluklarını paylaşıyorlar.

Kısa sohbetlerden sonra "savaş gazisi araçlar" geliyor, bizi Kanton Yönetim Merkezi'ne götürmek için. Şoförlerimiz YPG'li. Şehrin yıkıntıları arasından geçip Merkez'e ulaşıyoruz. Yine çok sıcak ve samimi bir karşılama.

Bu yönetim binası da çatışmaların nasibini almış.

Burada dil önemli bir sorun. İnsan yamıbaşındaki halkın dilini bilmiyor olmaktan utanç duyuyor.

Cephe artık uzaklara kaymış. Tüm savaşı birlikler de savaş cepheleğinde, adım adım geriletiyor dinci çeteleri. Köyler kurtarılıyor. Enternasyonal savaşılar da aynı şekilde Kobane'den uzakta, cephelede çatışmalarda yer alıyor. Kentte sadece asayiş birimleri kalmış.

Bir toplantı/çalışma odasına alıyoruz. Mühendisler masalara yaydıkları şehir imar planlarına gömülmüşler. Kobane'nin acil meselesi bu: Kentin yeniden imarı. Geri dönüşler devam ediyor. Su sorunu, elektrik sorunu, hastane/sağlık sorunu, kanalizasyon ve altyapı sorunları, işe işleri...

Kısa sohbetlerden sonra Kanton Başkanı Enver Müslim'le görüşmek üzere ayrı bir odaya geçiyoruz. Buranın da tavanı savaşta hasar görmüş. Bu binanın da çatışmaların ortasında olduğunu öğreniyoruz. Söylediklerine göre binanın bulunduğu açık alandaki tüm sokak IŞİD çetelerinin cesetleriyle dolmuş. Hatta bir ara çatışma binanın alt/giriş katıyla üst katları arasında da sürmüştü. Binanın demir kapıları da mermi izlerini taşıyor.

Enver Müslim gecikmeden dolayı özür dileyerek geliyor. Buradaki tüm yöneticilerde gördüğümüz ortak özellik alabildiğine sıcak, samimi ve tevazu taşıyan davranışlar. Hemen hiçbirinde bir "yetki sahibi" havası yok. Devrimci damar, devrimci kültür ve davranışlar tüm canlılığıyla görülüyor.

Tanışma faslından sonra sohbet başlıyor. Müslim sorunlardan bahsediyor. IŞİD'in özellikle hastane, fırın, elektrik ve su altyapı merkezleri gibi temel hizmet binalarını hedef aldığını, 30 bombalı araç 40 kadar da intihar saldırısı olduğunu anlatıyor. Hastane inşası, fırınların açılması, su ve elektrik sağlanması için çalışmalar yaptıklarını, bu alanda yardımlara ihtiyaç duyduklarını belirtiyor. Bir ara bilgisayarda kentin in-

sansız hava araçlarıyla kaydedilmiş görüntülerini gösteriyor bize. Yıkım burada daha net görülüyor.

Yapılması gereken çok iş var. Tabii Enver Müslim'in de çok işi var. Savaşın yarattığı yıkımı görmemiz için ayrılmıyoruz. Hedefimiz çatışmaların ana merkezi olan Azadiya Meydanı.

Sokaklardan ağır ağır ilerliyoruz. Adım adım yıkımın boyutu büyüyor. Derken meydana ulaşıyoruz. Meydana çıkan sokaklarda ayakta kalmış tek bir bina yok! Korkunç bir yıkım. Hava bombardımanında buralar yerle bir olmuş. Yıkıntıların altında hala dinci çetelerin cesetleri olduğu söyleniyor. Ko-

kular yükseliyor.

Yol boyunca tüm enkazlarda insanlar görüyoruz. Eşyalarını arıyorlar. Kullanılabilecek birşeyler bulma umuduyla tüm enkazları eşeliyorlar. En çok da çocuklar... kendi boylarınca çuvalları vurmuşlar sırtlarına, "ganimetlerini" taşıyorlar.

Geçtiğimiz yerlerde çeşitli sokaklarda BDP'li belediyelerin gönderdikleri iş makinelerinin enkaz kaldırma çalışmaları yaptıklarını görüyoruz. Ama Azadiya Meydanı'na açılan sokaklarda, savaşın bu ana merkezinde herhangi bir çalışma yok. Refakatçilerimiz özellikle Azadiya Meydanı ve çevresinin bir müzeye dönüştürüleceğinden bahsediyorlar. Savaşın tüm dehşetinin yaşayan anıtları olarak bırakılacağını söylüyorlar bu enkazların. Gerçekten bu korkunç yıkım, savaşın dehşetini bütün açıklığıyla gözler önüne seriyor.

Fransız işgalinden kalma sarayın olduğu bölgeye geliyoruz. Çatışmalardan önce kadın asayiş birimlerinin merkezi olarak kullanılıyormuş. Tabii

sarayın yerinde yeller esiyor. Bombardımanda tamamen yıkılmış. Bölge neredeyse tümünden yıkılmış. Sadece bir su kulesi var ayakta kalan. IŞİD'çi keskin nişancılar bu kuleden 2 km çaplı bir dairede etkin olmuşlar. Sokağa çıkan herkes vurulmuş. Kule öyle korunaklı ki, oraya açılan ateşler beton kulede izler bırakmış sadece. Katiller orda güvenli bir şekilde icraatlarına devam etmiş. YPG'liler duruma çözümü sokakları çarşafarla görünmez kılmakta bulmuş. Tüm sokaklarda çarşaf lar gerilmiş. Böylece sokağa kim ne zaman çıkıyor, gözlerden saklanmışlar. Çarşaf ların bir kısmı hala sokaklarda duruyor.

Buradaki gözlem ve söyleşilerden sonra hastanelere geçiyoruz. Askeri hastane olarak kullanılan bir bodruma gidiyoruz. Son derece güç ve sağlıklı

koşullarda çalışıyor doktorlar ve sağlıkçılar. Teknik ekipman yetersizliklerinden bahsediyorlar. İçerde yatan üç yaralı savaşıyor görüyoruz. Tedavi ediliyorlar. Birkaç yaralı ise, yürüyebiliyor. Dışarda oturup sohbet ediyorlar. İncelemeler yapılıyor, sorular soruluyor. Eksik olan teknik ekipmanları sıralayıp yardım istiyorlar. Bir de ortopedist ihtiyacından bahsediyorlar. Genç bir doktor bize dönüyor. Çevirmen kullanmadan, doğrudan hitap etmek istediğinden, İngilizce konuşuyor: "Sadece fotoğraf çekip gitmeyin, harekete geçin!" Her şeyi bir çırpıda özetleyen bir söz bu. Herkes gidiyor. Fotoğraf çekiyor, hatta hatırı sayılır bir kısmı "hatıra fotoğrafı" çekti-

yor gittiği yerlerde. Sorunlar, dertler dinleniyor. Sonra? Sonrası yok. Değişen bir şey yok. Sorunlar olduğu gibi orta yerde. Tüm yokluk ve yoksunluklar içinde çözmeye çalışıyorlar kendi başarılarına. Genç doktorun sözü içine oturuyor insanın.

Vedalaşyoruz. Refakatçilerimiz bir "hastane inşaatına" götürüyorlar. Eski bir okulu hastaneye dönüştürüyorlar. Genç yaşlı herkes çalışıyor. Kanada'dan kalkıp gelmiş genç bir mühendis, kolları sıvamış, bir amele olarak çalışıyor. Tam bir imece usulü üretim yapıyor. Yeni yaşam ortak emekle kuruluyor.

Yönetim merkezine dönüyoruz. Buradan özel izinle YPG ana karargahına geçiyoruz. Orda da yine sıcak bir karşılama. Tüm bu sokaklardaki çatışmaların öykülerini dinliyoruz.

Saatler ilerliyor. Verilen izin dolmak üzere. Vedalaşmalar... Aynı sokaklardan ve Aşti Meydanı'ndan geçerek sınır kapısına ulaşıyoruz. En kısa sürede geri dönmek üzere, şimdilik hoşça kalın, yoldaşlar.

Bugün Günlerden Kobanê

Bugün günlerden Kobanê... Sınırdayız, heyecanlıyız. Küçük bir pencerenin ardında salmıyor keskin soru zer bayrak.

Sınırı aşıyoruz ve şanlı Kobanê'deyiz. Bir araçla Kobanê Kantonu başkanlığına gidiyoruz.

Orada dost yüreklerle karşılanıyoruz. Sağlıkla ilgili yeniden inşaa sürecine katkı sunma isteğimizi sunuyoruz. Uzun bir sessizlik oluyor. Şaşkın bakışlarına bir cevap geliyor sonunda, "doktor arkadaşlar gelecek, sağlıktan sorumlu arkadaşlar size daha iyi bilgi verir" diyor kanton başkanı.

Ve sağlıkçı arkadaşlar geliyorlar. 2 tanesi Ermeni, "gidip yerinde görelim" diye teklif ediyorlar ve kalkıyoruz hep birlikte. 4 tane hastane varmış Kobanê'de hepsi yıkılmış savaşta. Yaralılar bir evin

bodrum katında tedavi ediliyor.

Toplam 6 odadan oluşuyor hastane. Acil, laboratuvar, röntgen odası, 2 tane yataklı birim ve ameliyathane. Büyük bir özveriyle oluşturulan bu alan, bir çok hayat kurtarmış, bir çok savaşı tedavi etmiş. Zor şartlarda yaratabileceklerinin en iyisini yaratmış insanlar.

Hastaneyi gezerken ihtiyaçları sıralıyor sağlık emekçisi arkadaşlar. Bunlar renkli ultrason ve laboratuvar malzemeleri ve bir de ortopedi doktoru diye ekliyorlar. Ve sıkı sıkı tembihliyorlar, "sadece fotoğraf çekmeyin, bize ihtiyaçlarımızı gönderin. Eğer renkli ultrasonumuz olursa, yaralıların durumunu daha iyi tespit ederiz" diyorlar. Kobanê'de 10 tane doktor olduğunu öğreniyoruz. Az buluyoruz bu sayıyı, onlar "biz yeteriz" diyorlar. Yeterlilikleri yüreklerindeki inançtan geliyor.

Sonra bizi eskiden okul olan, yeni

hastane olması için çalışılan alana götürüyorlar. Genç kadın ve erkekler, doktor ve mühendis inşaat alanında çalışıyorlar. 2 gün sonra 2 odası hizmete açılacak hastanenin. İnşaat sürerken hastaneyi kullanmaya başlayacaklar. Hastanenin etrafında geziyoruz, güzel yer, yeni hastane havadar olacak diyoruz. Emek emek örülen bu hastanenin duvarları gösteriyor ki, doktoru da hastası da burada kendi savaşının zaferini görecek.

Hep birlikte yeniden inşaa ettikleri bu dünyanın her köşesi ilk kez bu kadar içten onların olacak. Gezdiğimiz bütün bu yerlerde değişik halklardan insanlar gördüm. Ermeni, Kürt, Hollandalı... Enternasyonal mücadelele gördüm.

Kobanê zaferi dünya halklarına bir umuttur. Bu umudu daha da büyütmeliyiz. DEK'li bir sağlıkçı olarak, bütün sağlıkçıları umudu ve zaferi büyütmeye çağırıyoruz.